

EDGAR WALLACE

VRĂJITORUL

Traducere V. V. DELATIMIS
Editura REALITATEA
1991
AGAIN THE RINGER

DE CE EDGAR WALLACE?

Fiindcă o colecție de policieruri nu mai poate debuta în vremea noastră cu autori ca englezii: A. Connan Doyle, G.K. Chesterton și Wilkie Collins ori vecinii lor de pe continent — Emile Gaboriau, Gaston Leroux, Maurice Leblanc sau Emile Souvestre, decât dacă editorii ar fi cu tot dinadinsul niște fani ai manierei retro!

Și mărturisim că nu suntem!

Programul nostru în materie de literatură de suspans — ușor de descifrat din chiar denumirea colecției — MAESTRI LITERATURII POLIȚISTE — se adresează cititorului căruia un San Antonio sau un Stephen King, o Isabelle Allende ori un Charles Bukovski li se par autori cu care se poate merge la „sigur” într-o seară când afară plouă, când televizorul „are draci” sau când, pur și simplu, își amintesc de spusele lui Mircea Eliade: „Un roman polițist este totdeauna o lectură reconfortantă, stenică și pură, înainte de toate o lectură pură; acolo toți criminalii sfârșesc prin a fi prinși, escrocii se sinucid, iar detectivul se logodește”.

Propunem unor asemenea lectori avizați și sceptici să încheie un pariu cu noi... acum când se fac și se pierde atâtea pariuri! Când vor închide paginile primului volum al acestei colecții polițiste și vor constata că pe neobservate au ajuns în zorii zilei următoare, ne vor da dreptate că subscriem la adevărul din sloganul: ESTE IMPOSIBIL SA NU FII CAPTIVAT DE EDGAR WALLACE! Câteva cuvinte despre autorul acestui personaj insolit și inedit căruia i se spunea „Vrăjitorul”.

Cei mai mulți dintre dvs. știu ca este unul dintre clasicii „viabili” ai romanului polițist și că lucrările sale au dăruit cititorilor (al căror număr se ridică la sute de mii) bucuria lecturii de calitate și destinderea — atât de necesare mai ales în condițiile stresului actual. Selfmademan englez tipic, născut la Greenwich, vinde ziare la Londra la unsprezece ani, o face câțva timp pe marinarul, se lansează în comerțul cu lactate, îl regăsim apoi în construcții și la 21 de ani debutează cu un roman (evident polițist) în regie proprie.

După câteva ezitări, află, în cele din urmă, editorul capabil să-l lanseze. Într-adevăr, urmează un bestseller după altul (cu o

cadență și o inventivitate de puțini depășită), ca apoi Hollywoodul să facă apel la serviciile sale de scenarist.

Dar soarta a vrut ca la 10 februarie 1932 existența să-i fie curmată de o congestie pulmonară. Și, astfel, la bordul unui crucișător britanic, revine în țara-i natală cel mai mare scriitor de romane polițiste al tuturor timpurilor Richard Horatio Edgar Wallace.

În asemenea situații se folosește sintagma ușor demonetizată: „dar opera sa trăiește”... care de astă dată chiar se adevărește.

Opțiunea noastră (și a dvs.?) se datorează faptului că autorul are, față de alți potențiali concurenți în ale suspansului, și-un aliat redutabil: tipicul umor britanic drămuțat „cum grano salis”, astfel ca între două „scene șoc” să ne mai putem trage nițel respirația...

G. W.

1. RECVIEM PENTRU O TÂNĂRĂ CORISTĂ

Mike Guild ducea o viață extravagantă și provoca deseori discuțiile violente ale opiniei publice, datorită aventurilor sale. Unii râdeau de el, cei mai mulți erau însă indignați de comportamentul său.

Într-o zi, de pildă, goni cu viteza de 110 km de-a lungul lui Regent Street. Urmarea acestui fapt fu accidentarea gravă a doi pietoni, demolarea completă a unui stâlp electric și distrugerea autoturismului. Acuzația că ar fi fost beat nu avea sorți de izbândă, întrucât fu extras perfect lucid din tăblăria contorsionată. El în sine, exceptând câteva zgârieturi minore, nu păți nimic.

În ciuda expertizei medicale favorabile, tribunalul îl condamnă. Mike făcu recurs, apăru în fața juraților cu cei mai buni avocați care pot fi obținuți pe bani și izbuti, cu mare greutate, să obțină o sentință de achitare.

În lumea teatrelor era destul de cunoscut, fiindcă oferea „party”-uri mult comentate. Se zvonise că la petrecerile date pentru intimi se petrec niște lucruri atât de nebunești încât aproape că nu se putea vorbi despre ele. Odată se dusesse la Paris și poliția franceză fusese nevoită să facă mari eforturi pentru a mușamaliza un „incident neplăcut” care se întâmplase în timpul șederii sale.

Dar oricum, nu puteai chiar să treci sub tăcere faptul că pe trotuarul din fața hotelului zăcea o tânără și frumoasă coristă. Căzuse de la etajul cincii! Așa că poliția fu obligată să declare conciliantă că *la jeune Dame* greșise ușa apartamentului. Nimeni nu se întrebă când avu loc constatarea oficială a decesului, de ce se cățăraseră peste balustradă.

Singurul care se dovedi interesat pentru afacerea asta fu Henry Arthur Milton, o persoană căutată de instanțele judecătorești și de poliție. Întâmplarea făcu să locuiască atunci în același hotel. Opinia publică îi cunoștea sub numele de *Vrăjitorul*. Desigur că în registrul hotelului figura sub un alt nume.

Dl. Guild făcu anume donații substanțiale în beneficiul văduvelor și orfanilor membrilor poliției, instituție căreia îi provocase atâta osteneală și destule neplăceri. La câțva timp după

aceea reveni la Londra, în locuința sa splendid amenajată din Carlton House Terrace. Se părea că nefericitul eveniment nu-l afectase deloc — și se comporta astfel de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu se formaliză nici atunci când diverse mărimi ale lumii teatrului începură să-l ignore, fiindcă ecourile neplăcute ale sejurului său parizian nu mai conteneau.

Era un bărbat cam de treizeci și cinci de ani și avea peste trei milioane de lire sterline. Ca urmare a bogăției sale mari, noțiunile sale privind binele și răul, permisul și nepermisul, deveniseră oarecum confuze.

Dacă accidentul acesta s-ar fi întâmplat la Londra, și nu la Paris, atunci nici cele mai mari sume și nici cei mai buni avocați din lume nu l-ar fi putut feri de anume consecințe inevitabile.

Într-o superbă dimineață de noiembrie, când soarele strălucea pe un cer limpede peste copacii golași din Green Park, valetul îi aduse d-lui Guild micul dejun la pat. Pe tavă se mai găsea și-o scrisoare recomandată, expediată de la Paris. Pe plic se putea citi subliniat cu roșu: *„Urgent și personal! Nu se va deschide de secretarul particular”*.

Mike Guild se ridică în capul oaselor, își îndreptă o șuviță de păr blond și fixă câțva timp nehotărât scrisoarea, înainte de-a o deschide, suspinând. Scoase de acolo doar o coală subțire care era dactilografiată „la un rând” și care, în afară de faptul că nu era datată, n-avea nici formula de adresare sau încheiere:

„La optsprezece octombrie, în compania unei mici societăți, ați întreprins o călătorie la Paris. Vi s-a alăturat și d-ra Ethel Seddings, care nu vă cunoștea caracterul adevărat. Pentru a scăpa de insistențele dvs., a fost obligată să se sinucidă. Mi se spune Vrăjitorul — adevăratul meu nume este Henry Arthur Milton. Dacă vreți referințe privind persoana mea, puteți afla amănunte de la Scotland Yard. Fiindcă sunteți un om care dispune de relații puter-nice, vă acord o păsuire, pentru a avea timp să le mobilizați. După un termen convenabil voi veni la Londra și vă voi ucide.”

Mike citi de câteva ori scrisoarea, întoarse foaia și pe partea cealaltă, dar nu mai găsi nimic.

— La dracu, cine-i *Vrăjitorul*? întrebă el, și valetul, care era versat în astfel de treburî, îi povesti tot felul de lucruri despre acest personaj arhicunoscut.

Mike răsuci și plicul pe toate părțile, dar nici în felul ăsta nu înțelese prea multe. Râse, și era pe cale de-a rupe scrisoarea, când totuși se răzgândi în ultimul moment.

Ceva mai târziu își chemă secretarul.

— Trimiteți fițuica asta împreună cu o scrisoarea de înaintare la Scotland Yard.

Ar fi uitat de tărășenia asta, dacă, reîntorcându-se de la masa de prânz, n-ar fi găsit în locuința sa pe un domn care-l aștepta. Persoana arăta posomorâtă, avea o barbă scurtă și neagră și se prezentă ca inspectorul șef Bliss, de la Scotland Yard.

— A, veniți din cauza scrisorii, nu? O idioțenie! Cred că nu luați treaba asta în serios?

Bliss dădu încet din cap și spuse:

— O consider atât de gravă, că timp de o lună sau două veți fi supravegheat de doi dintre cei mai buni oameni ai mei!

Mike îl privi neîncrezător.

— Chiar vreți să faceți treaba asta? Dar valetul mi-a spus că domnul este un răufăcător pe care-l caută poliția. Doar n-o să îndrăznească să vină la Londra!

Bliss surise înverșunat.

— El îndrăznește orice. Dacă-i face plăcere, se duce chiar și la Scotland Yard. Și, pentru cazuri cum este cel al dvs., se interesează în mod deosebit.

Funcționarul povesti câte ceva despre *Vrăjitor* și Mike Guild începu deodată să se agite.

— Dar e îngrozitor... doar nu lași un asasin să se plimbe de colo până colo? Nu reușiți să-l prindeți? Așa ceva nu mi s-a întâmplat niciodată! Și în afară de asta, chestiunea de la Paris a fost un accident. Biata smintită a confundat ușile...

— Sunt perfect edificat asupra cazului, d-le Guild, replică liniștit Bliss, și nu mi-ar face plăcere să-l discut cu dvs. Dar trebuie să vă spun un lucru: cred că-l cunosc cel mai bine pe *Vrăjitor* și-i cunosc și metodele — pot să vă asigur că-și respectă în oricare împrejurări cuvântul dat. Suntem deci obligați să vă protejăm. Nu angajați personal de serviciu fără a mă înștiința și informați-mă zilnic unde vreți să vă duceți și ce doriți să

întreprindeți. După câte știu, *Vrăjitorul* este singurul infractor din lume care se bizuie doar pe arta lui de a se deghiza. Nu avem la Scotland Yard nici o fotografie de-a lui și eu sunt unul dintre puținii care l-au văzut vreodată complet fără mască.

Lui Mike nu-i plăcea deloc să-și stabilească vreun program. Făcea parte dintre oamenii impulsivi și nu știa niciodată exact unde se va afla în ora următoare. Și în afară de asta, intenționa să facă un voiaj la Berlin...

— Dacă părăsiți Anglia, nu răspund eu de siguranța dvs., replică Bliss, scurt.

Dl. Guild pâli.

La început își impuse să considere totul o glumă, dar după o lună deveni nervos, văzând tot timpul detectivi în preajma lui.

Și într-o seară, Bliss îi aduse vestea oare-l consternă, aceea că *Vrăjitorul* se afla în Anglia.

— De... unde... știți asta? întrebă el cu vocea întreruptă.

Dar inspectorul șef nu-i mai dădu detalii, fiindcă nu dorea să vorbească despre Freddy și nici despre purtarea ciudată a individului cu barba roșie.

Freddy locuia într-o căsuță care aparținea unei bătrâne surde. Ea avusese chiriași și mai neplăcuți decât acest individ care purta haine jerpelite și care avea o mutră da bețiv, pocită și mai mult de dinții ieșiți în afară.

Într-o seară, Freddy se furișă la circa de poliție, fiindcă inspectorul Stourbridge trimisese după el.

— Măine, d-le Stourbridge, va avea loc o spargere la bijutierul Lowe din Islington. Gaura asta o dau niște tipi din Notting Dale și marfa va fi ascunsă la tăinuitorul Elfus. Din cauza asta m-ați chemat?

Freddy strânse din pleoapele înroșite și își învărti în mâini pălăria. Paltonul său zdrențuit aproape că mătura podeaua.

Stourbridge cunoștea o grămadă de turnători ai poliției, dar Freddy reprezenta totuși o categorie cu care nu mai avusese de-a face.

Șovăi, îi spuse apoi să aștepte un moment și trecu în camera cealaltă.

Inspectorul șef Bliss ședea la birou, iar în fața lui se afla un dosar voluminos.

— A venit tipul despre care v-am povestit. Până acum n-am avut altul mai bun, și dacă n-are de înfruntat un risc neobișnuit de mare sau dacă măcar nu este conștient de aceasta — este de neprețuit.

Bliss își ciupi barba neagră.

— Știe pentru ce l-ai chemat?

Stourbridge rânji.

— Nu. I-am cerut să culeagă informații despre furtul unor bijuterii, dar știam deja toate amănuntele...

— Ia adu-l încoace.

Freddy își făcu apariția ezitând, privind nesigur de la unul la celălalt.

— Acesta este dl. Bliss de la Yard, explică Stourbridge.

Freddy dădu din cap.

— Am auzit deja despre dvs., spuse el eu o voce înaltă, stridentă. Dumneavoastră sunteți tipul ăla dat dracului, care l-a prins pe *Vrăjitor*...

— Dacă e să fim corecți, trebuie spus că nu încă, replică apăsător Bliss, dar se prea poate ca dumneata s-o faci.

— Eu? Gura lui Freddy se căscase, și dinții săi proeminenți îi amintiră lui Stourbridge de masca unui popular comic. Eu nu mă ating de *Vrăjitor*, dacă-mi permiteți. Dacă-mi dați de lucru, primesc cu plăcere. Asta este damblaua mea — de fapt ar fi trebuit să mă fac polițist. Puteți să cereți relații despre mine la Manchester. Eu l-am găbjit pe Spicy Brown, când toți sticleții îl căutau zadarnic.

— Mi se pare că din cauza asta ți s-a cam aprins pământul sub picioare acolo, nu? întrebă inspectorul.

Individul oscila neliniștit de pe un picior pe celălalt

— Da, s-au cam luat de mine... vorbesc despre băieți. Din cauza asta m-am întors la Londra. Dar trebuie să-mi vâr nasul peste tot, asta-i patima mea. Nu pot altfel.

— Ce-ar fi dacă ai strânge niște informații pentru mine, îi propuse Bliss în replică.

Și astfel se făcu că un tip extrem de capabil începu să-l supravegheze pe străinul cu barbă roșie.

Omul cu barbă roșie sosise la Londra cu un pachebot din Indii, care făcuse escală și la Marsilia. Pașaportul său era emis pe

numele de Tennet. Călătorea cu clasa a treia și de meserie era inginer electrotehnic. Dar în ciuda văditelor sale dificultăți materiale, închiriasse un mic apartament luxos în Kensington.

Atenția inspectorului șef Bliss fu atrasă pentru prima oară asupra lui, când îl văzu într-o seară la Carlton House Terrace. Inginerul afirma că dorea să discute cu dl. Guild în privința proiectului unei centrale hidroelectrice din India.

Ziua următoare, fu observat studiind cu amănunțime clădirea, pe partea dinspre parc.

Să-l reții și să verifici dacă declarațiile sale se bazează pe realitate, ar fi fost o chestiune ușoară. Dar de curând avuseseră loc mai multe scandaluri, fiindcă fuseseră arestate două persoane inocente, așa că Scotland Yard ul nu mai voia să-și asume un nou risc.

Tennet fu urmărit până la locuința sa. Părea să fie o persoană risipitoare, fiindcă folosea tot timpul taximetre, chiar când distanțele nu justificau defel aceasta.

Freddy îl asculta pe Bliss, marcând o indispoziție crescândă.

— Nu vreau să am de-a face cu *Vrăjitorul* în nici un fel, spuse el răgușit. Dar, de fapt, el nici n-are barbă roșie.

— Ține-ți gura! îl repezi Bliss. Ce, nu putea să-și lase una? Vezi ce poți afla. Poate intri „întâmplător” în locuința lui și dai de niscai scrisori — uneori, poți găsi astfel informații valoroase. Ceea ce nu înseamnă că poliția ți-a dat misiunea asta, dar...

Freddy dădu din cap în semn că pricepuse...

Trei zile mai târziu, detectivul căruia îi fusese repartizat Freddy primi din partea acestuia un raport doldora cu informații remarcabile. Omul cu barbă roșie fusese la aeroportul Croydon și dusesse tratative pentru un avion cu două locuri, care să-l transporte pe continent. Întârziase vreme îndelungată la o firmă de produse electrice din estul Londrei, unde făcuse o serie de cumpărături enigmatice, pe care le cărase acasă cu un taxi.

Bliss îi raportă superiorului său.

— Arestați-l, îi propuse acesta. Vă obțin și un ordin de percheziție a domiciliului.

— Într-un fel, am și făcut treaba asta. Nu s-a găsit însă nimic ce-ar putea fi relevant.

În seara aceea îl vizită pe dl. Guild. Mike era de nerecunoscut. Ultimele trei luni îl istoviseră.

— Nimic nou? întrebă el temător în momentul când Bliss intră. Nici individul ăla n-a reușit să descopere ceva? Cred că se poate măsura cu oricare dintre oamenii Scotland Yard-ului. Am discutat și eu noaptea trecută cu el, după ce a stat de vorbă pe hol cu unul din detectivii dvs. D-le Bliss, aș dori să vă povestesc adevărul despre incidentul de la Paris...

— Mai bine n-o faceți, îl întrerupse Bliss.

Dorea să reușească măcar menținerea în exterior a unei aparențe de interes pentru soarta d-lui Guild.

De-abia părăsise inspectorul șef Carlton House Terrace, când un taxi trase la peron. Din el coborî Freddy și aproape că se ciocni cu detectivul de serviciu.

— Unde-i Bliss? întrebă el repede. Tipul cu barbă roșie a dispărut... a părăsit casa și și-a ras barba, d-le Connor. Nu l-am recunoscut, când a ieșit.

— Bliss tocmai a plecat, răspunse Connor abătut.

Urcară cu liftul la etajul unde se afla apartamentul d-lui Guild. Valetul îl conduse pe Connor în sufragerie, unde era telefonul, și-l lăsă pe Freddy să aștepte în hol. Acolo dădu Mike peste el.

— Hello, ce noutăți mai sunt? întrebă dl. Guild repede.

Freddy se uită în dreapta și-n stânga.

— Detectivul vorbește cu șeful la telefon, șopti el răgușit. Da nu i-am spus nimic despre scrisoare...

Îl urmă pe Mike în bibliotecă și milionarul află o noutate la care nu se aștepta,

Când Connor reveni, Freddy se găsea din nou în hol.

— Totul e în ordine — l-au arestat pe Barbă roșie în gara Liverpool Street! Careva dintre ai noștri avusese misiunea să-l urmărească.

— Ce vrea să-nsemne asta, m-ați asmuțit și pe mine pe urmele lui, când aveți deja omul dvs. care se ocupa de el? întrebă el indispus. Un fel de joc dublu, nu?

— Dă-i drumul repejor, direcția Scotland Yard. Inspectorul șef vrea să te vadă, răspunse Connor.

Freddy mai mormăi ceva, apoi dispăru.

În vremea aceasta, individul care avusese o barbă roșie ședea în biroul lui Bliss.

— Nu știi care lege mi-ar interzice să-mi rad barba, protestă el indignat. Tocmai vream să plec în Olanda, pentru a discuta cu un domn interesat de proiectul meu.

Inspectorul șef îl întrerupse cu un gest scurt.

— D-le Tennet, ați venit în Anglia stânjenit din punct de vedere material și totuși, imediat după sosirea dvs., ați închiriat un apartament scump la Londra și v-ați cumpărat haine noi. Iar acum, dispuneți de bani și faceți și-un voiaj pe continent. Îmi puteți furniza vreo explicație privind toate acestea?

Dl. Tennet șovăi:

— Bine, o să vă spun care este realitatea. Într-adevăr, când am ajuns la Londra aveam niște probleme financiare, dar în gară întâmplarea a făcut să încep o discuție cu cineva. I-am relatat persoanei respective și despre proiectul hidrocentralei și părea a fi interesată. Cu toate că aspectul său exterior nu trăda pe omul avut, totuși mi-a înmănat 200 de lire sterline și mi-a spus ce am de făcut. La propunerea lui am închiriat locuința și-n fiecare zi primeam indicații din partea lui privind programul meu. Nici de bătrâna mea barbă n-am vrut să mă despart, dar în cele din urmă m-a determinat totuși s-o dau jos. Apoi mi-a dat și trei sute de lire ca să plec în Olanda.

Bliss îl privi neîncrezător.

— V-a dat și sarcina să-l vizitați pe dl. Guild?

— Da. Și vă spun, deodată aveam un fel de presimțire că treaba s-ar putea să nu fie în regulă. Individul arăta atât de dubios cu dinții săi proeminenți și pleoapele sale roșii...

Bliss sări brusc de pe scaun și-l privi surescitat pe Stourbridge.

— Freddy! spuse el doar.

O mașină îl duse la Carlton House Terrace și Connor îi povesti pe scurt ce se întâmplase.

— Freddy l-a văzut pe dl. Guild?

— Nu, nu cred, răspunse detectivul, clătinând capul. Bliss noi mai așteaptă ascensorul, ci sprintă pe trepte în sus. În hol dădu de valet.

— Unde-i dl. Guild, întrebă el grăbit.

— În camera sa.

— L-ai mai văzut de curând?

— Nu. Nu-l deranjez niciodată, dacă nu mă sună. Și de vreo jumătate de oră n-a mai dat nici un semn.

Bliss deschise ușa și intra.

Mike Guild zăcea pe covor ca și cum ar fi dormit. Dar când Bliss îl răsuci pe spate și-i privi chipul, știu că lumea nu va mai afla niciodată adevărata poveste a „sinuciderii” tinerei coriste...

2. SCLAVUL FEMEILOR

În timpul războiului, când viața omenească nu valora prea mare lucru, un ofițer de aviație britanic efectua un zbor de recunoaștere la nord-vest de Bagdad.

În deșert, undeva, foarte jos față de el, descoperi zăcând un bărbat și o cămilă care păreau morți.

Aviatorul nu era nimeni altul decât Henry Arthur Milton. Reduse altitudinea pentru a cerceta mai bine situația, și observă că bărbatul ridică ezitant mâna, de parcă ar fi vrut să ceară ajutor.

Captain Milton opri motorul după ce găsi în apropiere un loc potrivit pentru aterizare, și cinci minute mai târziu era lângă rănit. Cum puteai deduce din îmbrăcămintea sa și din harnașamentul cămilei, arabul trebuia să fie un om cu vază. O împușcătură îl rănise grav la umăr și era aproape mort de sete. Numele său era Ibn el Masjik și fusese lovit în timpul unei ciocniri cu avanposturile trupelor britanice.

Milton îi dădu de băut și-l pansă, iar Masjik îl privi cu ochii lucind de febră.

— Tatăl meu este șeicul unui trib războinic și eu n-aș putea supraviețui rușinii, dacă tu m-ai lua prizonier. Din cauza asta, te rog să-mi acorzi favorul de a mă duce în orașul părintelui meu. Îți dau cuvântul de cinste că, în acest război, nu voi lupta împotriva poporului tău. Lucrul acesta este desigur valabil pentru toți membrii tribului meu.

Milton vorbea araba la fel de bine ca limba sa maternă și era capabil să facă lucruri aproape imposibile. De fapt, n-ar fi trebuit să îndeplinească rugămintea beduinului dacă n-ar fi vrut să acționeze împotriva dispozițiilor stricte ale superiorilor săi — dar

nu șovăi nici o clipă să-l salveze pe rănit. Îl duse la avion, zbură două sute cincizeci de kilometri și ateriză în apropierea zidurilor albe și înalte care înconjurau orașul Khor.

— Să mă vizitezi când războiul se va termina, îi spuse Ibn de Masjik, atunci când își luă rămas bun. Și dacă toată lumea va fi împotriva ta, eu voi fi alături de tine. Dacă vei fi sărac, eu te voi face bogat și orașul tatălui meu îți va aparține.

Acum vorbea englezește, fiindcă educația și-o făcuse la Bornemouth. Tatăl său era foarte bogat și cu mare deschidere față de cultura occidentală.

Câțiva ani mai târziu, când dușmanii săi îl încolțiră foarte tare, Henry Arthur Milton își aduse aminte da această promisiune și petrecu șase luni ca musafir la Ibn el Masjik, al cărui tată murise între timp. Orașul arab își dezvălui pentru el preocupările și modul de viață.

Zidurile sale albe se ridicau la marginea deșertului, iar timpul părea că încremenise. Se întreprindeau expediții de jaf și războinicii se întorceau, în aclamațiile populației, cu pradă bogată și cu cete de prizonieri. Milton văzu cum se vând la târgul de sclavi bărbați și femei. Viața se schimbase puțin de când unchiul lui Mahomed ajunsese stăpân și protector al *Kaabei* și de când ucenicii Profetului se rugau la Medina.

Într-o seară, *Vrăjitorul* discuta despre asta cu amfitrionul său, și Ibn el Masjik zâmbi. Își aruncă într-un vas de argint țigara fumată pe jumătate, își aprinse alta și se sprijini comod cu spatele de pernele sale. Ședeau în marea sală de mese a palatului, ai cărei pereți nu erau zugrăviți decât în alb, dar erau acoperiți cu covoare superbe.

— Prietene al meu, începu Ibn el Masjik, până la Bornemouth este un drum lung. Sclavia nu-i decât o denumire pentru servicii prestate de oameni! Și nu știu dacă oamenii din Khor, care au statutul de sclavi, trăiesc mai nefericiți decât cei din Bornemouth din Anglia de Nord — acolo unde bărbații și femeile își părăsesc încă dis de dimineată așternuturile, atunci când sună sirena, pentru a se îndrepta pe ploaie sau pe vânt spre temnițele pe care ei le numesc fabrici. Sclavii mei sunt în orice caz mai bine tratați. Ei trăiesc în soare și lumină, primesc hrană de calitate și dorm în casele lor proprii.

Vorbea foarte deschis despre comerțul cu sclavi. De pe teritoriul său putea ajunge relativ ușor la un port la Marea Roșie, pentru a cumpăra acolo — chiar sub ochii funcționarilor — meseriașii și artiștii necesari.

— Dar nu găsesc tot ce-mi trebuie, se plânse el. Nevestele mele își doresc acel artist — cu totul deosebit — care să le aranjeze părul în coafuri moderne, dar n-am izbutit să dau de el. Oftă adânc. Da, obiceiurile Vestului și modele de acolo nu ne ocolesc...

Dădu din umeri, își aranjă pliurile hlamidei largi de mătase și zâmbi meditativ.

— Nu sunt deloc împotriva. Modelele astea noi au și multe părți bune și-mi plac destul de mult. Ai văzut doar că ne deosebim aproape de toate triburile din jur — femeile noastre nu sunt obligate să poarte vâlul și au drept la vot.

Milton se reîntoarse în Europa Occidentală, dar rămase permanent în contact prin corespondență cu prietenul său și știa că orașul Khor rămâne locul de refugiu hotărâtor, dacă totul va ieși prost.

Scotland Yard-ul presupunea că Henry Arthur Milton avea destule adăposturi, dar nu le cunoștea.

Într-o suburbie a Cannes-ului, de pildă, avea o vilă care se preta foarte bine pentru scopurile sale. De acolo putea dispărea neobservat și repede. Și în Tanger mai închiriasse o mică locuință, de unde putea supraveghea largul mării. În afară de asta, numea al lui și un conac modest de la Norbury. Acolo zăbovea mai mult decât ar fi bănuț oricare din dușmanii lui.

În spatele casei se afla o grădină mică, în care se găsea mereu câta ceva de făcut. Iar peste gard, se putea întreține cu vecinul său despre tot soiul de lucruri, cum ar fi fost altoirea trandafirilor, creșterea legumelor și ultimele serenade ale pisicilor celor de peste drum.

Discuțiile acestea n-avură loc de prea multe ori, deoarece căpitanul Oring, care locuia în casa de alături, nu se afla decât rareori pe uscat. Bărbatul cumsecade, cu barbă căruntă, tânjea deja de patruzeci de ani să trăiască în tihnă acasă, dar nu reușise încă să-și realizeze visul. Era căpitanul și coproprietarul unui mic vas cu aburi care circula între Londra și Suez.

Coproprietarii ceilalți erau feciorii săi; unul era primul ofițer al vasului, celălalt mecanicul șef și cel de-al treilea, care avea un

magazin la Londra, le asigura încărcătura. Iar fata lui cea tânără și drăguță, căreia îi plăcea atât de mult să meargă la cinema, îi făcea menajul.

Într-o perioadă în care *Vrăjitorul* tocmai lipsea din Anglia, fata dispăru. Tot atunci, tatăl ei se afla și el plecat în cursă.

Căpitanul Oring nu reuși să-i povestească întâmplarea corect lui Milton, fiindcă era prea zdruncinat. Cu toata astea însă *Vrăjitorul* îl înțelese foarte bine.

— În cele din urmă, cu destulă trudă, fiul meu a reușit să-i dea de urmă... ea locuiește acum la sora mea, la țară. Bineînțeles că am încercat să-i gădesc... pe ticălosul acela și pe mama lui... dar ce sunt eu în stare să fac la Londra? La poliție n-aș vrea să mă duc... nu vreau ca ziazele să bată toba și toată povestea să fie... Dar dacă vreodată bestia aia îmi cade în labe...

— Nu cred că puteți face mare lucru, fu de părere Milion, dar poate că reușesc eu — poate că în drumurile mele dau cumva de ei.

Oring plecă iarăși în larg cu feciorii săi. Henri Arthur Milton avu și el de rezolvat ceva urgent la Berlin, și aproape s-ar fi părut că uitase de povestea Lucy-Oring.

Dar *Vrăjitorul* nu uita niciodată asemenea cazuri și, după ce reveni la Londra, vizită deseori un anume soi de cluburi din Westend, de felul celor care apar foarte repede și care dispar după scurt timp.

Trase cu urechea la câteva convorbiri și află o mulțime de lucruri de la chelneri. Mai ales cei italieni sunt foarte comunicativi, dacă poți discuta cu ei în limba lor maternă. Și doamnele care frecventau „așezămintele” acelea îi povestiră destule noutăți interesante, fiindcă le plătea generos consumația.

Într-o după-amiază, o femeie mai în vârstă, cu părul alb și cu o față care inspira încredere, stătea pe peronul gării Victoria și privea vădit interesată la sosirea unui tren.

Doamna îi examina minuțios pe călătorii care coborau și după câțva timp descoperi o tânără drăguță, într-o rochie de culoare maro-închis, care ducea o valiză și un buchet de flori.

Se apropie de ea.

— Dacă nu mă înșel, d-ta ești d-ra Clayford. Mi-am dat seama imediat. Sunt d-na Graddle și-am considerat că ar fi bine să te iau de la gară și să-ți ajut să te descurci în Londra.

Fata dădu recunoscătoare din cap.

— Tocmai mă întrebam cum trebuie să procedez. Sunteți de la oficiul de plasare al forțelor de muncă?

Doamna mai în vârstă zâmbi.

— A, nu, dar o prietenă mă informează despre tot ce se întâmplă acolo. Este ocupația mea predilectă și fac tot ce-i posibil să ajut tinerele fete. Deocamdată o să mă însoțești la mine acasă și-o să bem o ceașcă cu ceai. După câte știu, urmează să ajungi într-o regiune mai îndepărtată și mai singuratică. De fapt, un salariu de patruzeci de lire pentru o lună, este destul de puțin. Și asta la țară, atât de departe — acolo unde nu se întâmplă nimic, unde n-ai ce vedea!

Vorbea fără întrerupere, în vreme ce ieșea cu d-ra Clayford din gară. Elsie Clayford asculta dezamăgită. Patruzeci de lire nu era într-adevăr o sumă prea mare, dar i se spusese că oamenii la care urma să ajungă sunt foarte prietenoși și că locuiesc într-o vilă frumoasă. Și asta era primul ei serviciu...

— Ar fi foarte bine dacă ai mai putea rămâne câteva zile la mine, spuse d-na Graddle, în vreme ce făcea semne unui taxi. Am o casuță drăguță în St. John's Wood, și mă frecventează întotdeauna mulți tineri. I-am dat telefon Lady-ei Shene, și ea este de acord. Nu se ajunge atât de des la Londra. Poate vrei să vezi câteva piese de teatru, înainte de a te duce la țară.

Elsie n-avea habar cine este d-na Graddle, dar o luă drept o membră a uneia dintre organizațiile filantropice, care se ocupă în capitală de tinerele fete. De fapt, era foarte plăcut că existau asemenea societăți.

Când o întâlnise în gară pe bătrâna doamnă cu păr alb, observase și un domn brunet, înalt și zvelt, care purta niște ochelari mari cu ramă din corn. Arăta posomorât și se uitase atât de ciudat la ea dintr-o parte, încât aproape că o cuprinsese teama. Când mașina opri, se ivi deodată în imediata ei apropiere.

— Urcă drăguța mea, spuse d-na Graddle.

Elsie se conformă. Bătrâna doamnă tocmai voi s-o urmeze, când bărbatul cu ochelari o prinse de braț și, după ce o trase puțin deoparte, închise brusc portiera.

— Mergeți la gara King Cross, explică el șoferului, ținând-o în continuare de braț pe d-na Graddle. Apoi îi spuse fetii prin fereastra deschisă a mașinii: trenul duminical pleacă la ora cinci și treizeci și două de minute și Lady Shene te așteaptă probabil în gara Welwyn. Ai destui bani ca să-ți plătești drumul?

— Da, răspunse Elsie tulburată.

— Bine. Și pe viitor evită să discuți cu persoane străine, mai ales cu doamne amabile și cu părul alb.

La semnul său, mașina plecă.

— Ce vrea să fie asta? întrebă d-na Graddle gătuată.

Domnul cu ochelari mari chemase deja alt taximetru.

— Urcăți-vă, spuse el, și ea se supuse tremurând. I-am spus șoferului s-o ia prin parc. Unde se termină Birdcage Walk, coborâți.

— Îmi vine să vă reclam poliției, replică ea nervoasă. Cine sunteți dvs. încât vă permiteți așa ceva?

Întrebarea rămase fără răspuns, în schimb d-na Craddle fu obligată să asculte următoarele:

— Ați fost deja condamnată de două ori — o dată la Leeds și o dată la Manchester, din cauza unui șir întreg de delictе. V-ați făcut o meserie din a profita de naivitatea tinerelor. Căutați cunoștința salariaților de la marile agenții de plasare și în felul acesta obțineți tot soiul de informații utile. Din același motiv vizitați și cinematografele.

— Nu puteți dovedi nimic, ripostă ea vehement, chiar dacă puneți să fiu arestată — dar o asemenea absurditate nu cred că o să faceți.

Cu degetele tremurânde, își desfăcu poșeta și scormoni în ea. În cele din urmă, dădu de-un teanc de bancnote.

— Deci, fiți de înțeles și nu mai faceți tărăboi.

Vrăjitorul luă banii și-i numără.

— Șaizeci și cinci de lire nu înseamnă o sumă prea mare dacă vrei să mituiești pe cineva.

Cu un oftat, ea desfăcu un buzunăraș interior și scoase două bancnote de câte o sută de lire.

— Asta-i tot ce am la mine. Era pe punctul de a plânge.

Vrăjitorul bătu în geam și mașina opri. Afară ploua puternic și pe stradă nu erau decât puțini oameni.

— Aveți copii? întrebă el.

— Nu, răspunse ea repede.

— Vă ocupați de o „meserie” josnică. V-ați dat seama vreodată prin ce spaime trec bieții părinți, care își așteaptă copiii și cum arată traiul lor: cufundați în nesiguranță continuă privind soarta acestora.

— Despre asta nu discut cu dvs., spuse ea furioasă.

— V-ați primit banii. Iar alte lucruri n-ar trebui să vă intereseze. Eu n-am copii.

— Cred că aveți dreptate, răspunse el tainic și-i deschise portiera.

— Șoferul să mă ducă până la metrou, spuse ea, dar el clătină din cap.

— Puteți coborî aici și o luați pe jos. Măcar vă udați ca lumea!

Ea ocări, dar *Vrăjitorul* nu se lăsă deranjat de atâta lucru. În vreme ce ea trecea grăbită prin Parliament Square, el achită cursa.

Vrăjitorul își puse pelerina de ploaie pe care o ținuse până atunci peste braț, își băgă ochelarii în buzunar și își șterse mustața cu batista. Nu voia să riște nimic, mai ales fiindcă știa încotro o luase d-na Graddle.

Ea își dădu mare osteneală ca să-și încurce eventualul urmăritor, călătorind mai întâi cu metroul până la Kensington și luând de acolo un taxi către casă. Epuizată, ajunsese în cele din urmă la vila ei din St. John's Wood.

Era o casă foarte drăguță, cu un mare salon de recepție, pe care îl folosea deseori pentru seratele ei. Urcă repede până la sufrageria cea mică unde fiul ei tocmai mânca niște sandvișuri și citea gazeta de seară.

— Hello, ai adus-o? întrebă el nerăbdător.

Era un tânăr oarecum blazat, la vreo treizeci de ani, cu o figură umflată și ochii obosiți. Cu răsuflarea tăiată, ea îi povesti ce se întâmplase.

— Asta e într-adevăr al dracului de neplăcut, spuse el. Dar cine era tipul? Îl cunoști? L-ai luat drept detectiv? Al dracului de neplăcut! Dar ei cunosc și poveștile ălea din Leeds și din Manchester? Aproape că nu-mi vine să cred!

Avea toate motivele să-i fie teamă, fiindcă de-abia scăpase la Manchester cu mare greutate de poliție, și ar fi pățit-o mult mai rău decât maică-sa, dacă ar fi fost prins.

— Dar de ce te sperii așa? Doar l-am făcut să tacă dându-i banii ăia! Ea apăsă pe butonul soneriei și la puțin timp după asta apărură fata în casă. Nu mai avem nevoie de camera pentru tână domnișoară. N-a venit, explică doamna Graddle scurt, supărată.

După ce fata dispărură, se adresă din nou fiului ei:

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci mutra asta de parcă îți tot plouă și-ți ninge! N-ai nici un motiv să ți fie frică, Julian.

Dar părerea lui era alta.

— De mult timp mi-e teamă că se va întâmpla așa ceva, mai ales de atunci de când a apărut Oring ăla. Cred că ar fi foarte bine dacă pentru o vreme ne-am muta la țară — ce părere ai avea de Margate? Am putea locui acolo două-trei luni, până când lucrurile se mai liniștesc.

— Of, dar s-au liniștit deja, nu pricepi? îl întrerupse ea.

Julian plecă la treabă în dimineața zilei următoare, cu mare neplăcere. Urma să viziteze două clienți în Westend, fiindcă de meserie era coafor. Mamei sale îi convenea profesia feciorului, deoarece femeile discută mult despre personalul de serviciu sau despre tinerele care sunt la ananghie. Unele din cele mai bune capturi puteau fi trecute astfel în contul lui Julian.

Nu era chiar în dispoziția sa cea mai strălucită când plecă de la prima lui clientă și nici după cea de-a doua „ședință” nu se simți mai bine. A doua zi nu mai „făcu teren”, ci trebui să se ducă la frizeria unde de fapt era angajat; îl urmări continuu ideea că va apare un polițist pentru a-l aresta.

După terminarea programului, mai era chemat și la o domnișoară Smith, 34 Grine Mews. Nu fu deloc surprins că este solicitat și într-o asemenea stradă lăturalnică, fiindcă multe persoane din lumea bună își amenajaseră locuințe elegante în fostele garaje.

Locatarul imobilului din Grine Mews 34 părea să aibă intenția de a se muta, fiindcă văzu un afiș pe care scria: DE ÎNCHIRIAT. Bătu la ușă și i se deschise imediat.

— Apropiati-vă, răsună o voce bărbătească amabilă. Dvs. sunteți coaforul? Domnișoara Smith vă așteaptă deja.

Julian urcă scara foarte înclinată. Îl întâmpină un miros neplăcut ca și cum casa n-ar fi fost locuită de mult. Sau poate că domnișoara Smith se mutase acolo de curând.

Bărbatul o luase înainte și-i deschise.

— Poftiți înăuntru. E foarte întuneric, dar aprind imediat lumina.

Julian intră fără să bănuiască nimic și ușa se trânti după el. Lumina se aprinse, dar încăperea nu era mobilată, iar podeaua și căminul erau acoperite de praf. În fața ferestrei atârna o pătură grosolană, de felul celor folosite pentru acoperitul cailor.

— Nu vă mișcați, spuse deodată persoana. Fața ei era acoperită cu o mască. Dacă strigați, vă împușc.

Chipul lui Julian se albi, atunci când văzu pistolul din mâna bărbatului.

— Cum... ce...? începu el bâlbâindu-se.

— Fără întrebări. Luați-o pe aici!

Prizonierul se supuse și i se păru că visează. În camera cealaltă văzu o masă șchioapă și o sofa de culoare întunecată, pesemne abandonate de fostul locatar.

Pe masă se găsea un pahar cu vin roșu și ciudatul amfitrion i-l arătă cu un semn:

— Beți asta, porunci el scurt.

Julian se răsuci tulburat.

— Este otrăvit? întrebă el cu vocea plângăcioasă.

— Nu, dar trebuie să vă spun foarte deschis, că mai conține și un somnifer. N-o să muriți, asta v-o promit.

Julian bău pe nerăsuflăte.

— Cine sunteți dvs.? întrebă el apoi răgușit.

— Mi se spune *Vrăjitorul*.

Acestea au fost ultimele cuvinte de care-și aminti mai târziu Julian Graddle.

În aceeași seară, *Vrăjitorul* avu o convorbire mai îndelungată cu căpitanul Oring și cei doi fii ai săi.

— Acesta-i tipul, o știu foarte sigur. O putem scuti pe fată de-o asemenea tulburare; zău că nu-i nevoie să vină încoace și să-l identifice. Unde se află acum vasul dumitale?

— În locurile Kennedy la Rotherhite, răspunse Oring gânditor. Dacă este așa, și el este individul ordinar care...

— Sigur că-i el, dar nu trebuie să vă răzbunați. Nu vreau să moară. Aproximativ la data de douăzeci și trei ajungeți la El Sass. Acolo veți fi așteptat. Noaptea următoare, îl veți preda personal arabilor care vor veni cu o barcă la vasul dvs. Aici aveți și banii pentru costul călătoriei sale. Maică-sa i-a dat...

— Dacă el este într-adevăr ticălosul acela, nu ne trebuie nici un ban pentru transportul său. Mai degrabă l-aș biciui până când ar crăpa. Dar dacă dvs. sunteți împotriva, vă vom asculta, bineînțeles.

Ce se va întâmpla mai târziu cu Julian Graddle, le explică *Vrăjitorul* pe drumul spre garaj. Îl vârstă pe individ într-o mașină veche și-l duseră la docurile Kennedy, unde fu suit la bordul vasului și închis într-o cabină mică.

Apoi *Vrăjitorul* îi scrisese lui Ibn el Masjik următorul mesaj și-l expedie par avion:

Din partea prietenului său Arthur, către Ibn el Masjik, servul lui Alah. Pacea să fie cu tine!

M-am gândit multă vreme la necazurile despre care mi-ai vorbit. Femeile din haremul tău doresc să poarte părul scurt, cum este moda în Occident, și așa cum știu să-l potrivească numai bărbații; mi-ai spus că n-ai găsit pe nimeni în orașul tău, care să se priceapă la așa ceva.

Acum îți trimit eu un bărbat care cunoaște temeinic aceste lucruri. El este un sclav, deci nu e protejat de lege, și poți să-l păstrezi pentru toată viața în casa ta. Va fi veșnic servitorul femeilor, și-l vor putea lovi cu încălțărilor lor, dacă nu le va face pe plac.

În ziua a patrusprezecea a pelerinajului, va sosi un vas mic în portul El Sass, și tu vei trimite o barcă...

Mai dădu și alte dispoziții, privitoare la ce urma să se întâmple cu Julian Graddle, și știa că instrucțiunile sale vor fi urmate cuvânt cu cuvânt.

Patrusprezece zile mai târziu, citi în marile cotidiene un anunț:

Julian Graddle, care a dispărut din Londra, este rugat să ia legătura cu mânărita sa mamă.

Vrăjitorul râse feroce. Mai văzuse destule asemenea anunțuri ce vorbeau despre părinți îngrijorați care-și căutau fiicele. Iar unde ajunseseră aceste fete și de ce nu răspundeau, toate acestea le știa cel mai bine omenoasa d-nă Graddle...

3. VRĂJITORUL PROMOVEAZĂ FAIR PLAY-UL, DAR INSPECTORUL MANDER RATEAZĂ... INTERCEPȚIA

— N-aș vrea să critic, explică inspectorul Mander, accentuându-și cuvintele, dar un lucru tot trebuie să-l spun: v-ați ocupat prea mult cu chestiunea *Vrăjitorului* și din cauza asta poate că nu mai dispuneți de criterii obiective.

Inspectorul șef Bliss bătu gânditor cu creionul în tăblia mesei. Nu-l putea suporta pe Mander, dar omul era manierat, vorbea o engleză fără cusur și știa să se miște în înalta societate. Bârfa Scotland Yard-ului pune pe seama acestor însușiri rapida lui avansare în grad. Rezolvase câteva cazuri mai puțin importante și se ocupase și de un asasinat. Dar făptașul se prezentase deja la poliție și mărturisise totul, încă mai înainte ca ancheta lui Mander să înregistreze vreun succes notabil.

Cu toate astea, se pricepea ca la momentul potrivit să apară într-o lumină favorabilă față de superiorii săi. Bliss, ce-i drept, nu făcea parte din această categorie, fiindcă nu-l considerase niciodată pe Mander drept inteligent sau dotat și vorbea de obicei despre el în termeni puțin măgulitori.

Bliss tocmai se pregătea să călătorească în sudul Franței, în parte din rațiuni profesionale, în parte pentru odihnă. Cunoștea foarte bine felul cum gândea Mander despre el și îi făcu o plăcere extraordinară să predea tocmai acestui funcționar responsabilitatea de a prelua în continuare cazul *Vrăjitorului*. Nuca asta tare trebuia să-l lase pe Mander fără măsele!

— Deci, pe timpul absenței mele, preluați dvs. cazul. Am dat deja dispoziție ca toate știrile și informațiile să vă fie transmise. Oricum, nu-i o treabă ușoară...

Înainte ca Bliss să părăsească Londra, citi în ziar că inspectorul Mander fusese însărcinat — pentru perioada cât

superiorul său lipsea — să se ocupe cu urmărirea *Vrăjitorului*. Doamne, cât de vanitos era individul!

În ziua următoare, la Scotland Yard sosi un plic adresat „personal d-lui Bliss”. Asistentul inspectorului șef știu imediat cine-i expeditorul. Transmise scrisoarea inspectorului Mander.

— Ce, asta vrea să fie o scrisoare a *Vrăjitorului*? Ce absurditate! Ei, ia dați-o înapoi.

Cu un zâmbet disprețuitor luă plicul și-l deschise. Hârtia avea aceeași nuanță de albastru deschis pe care o folosea de obicei Henry Arthur Milton.

Dl. Lumiere mi-este extrem de antipatic. Și-a început cariera ca hoț ordinar, evită munca și escrochează. Unuia dintre prietenii mei i-a pricinuit un mare rău. Delictele de care se face vinovat nu sunt atât de grave încât să merite ștreangul, dar merită să fie prădat. Îmi propun deci să-l ușurez de 30 000 de lire sterline. Acesta este prețul pe care-l vor obține bijutierii Randwell & Coles pentru un colier încrustat cu briliante și smaralde. Când piesa va fi în posesia cumpărătorului, mi-o voi însuși.

— Cine este acest Lumiere? întrebă Mander.

Ofițerul de poliție se duse la registratură pentru a întreprinde cercetările de rigoare, dar reveni curând și trebui să comunice că numele respectiv nu se găsea nici în cartea de telefon, nici în anuarul adreselor.

— Idioțenie crasă, spuse dl. Mander. Inspectorul șef Bliss bineînțeles că se tot lasă păcălit de asemenea scrisori.

— Noi am văzut că după astfel de scrisori ale *Vrăjitorului* urmează întotdeauna și fapte.

Dl. Mander surâse neîncrezător.

Seara, ofițerul îl informă că reușise totuși să dea de dl. Lumiere. Scoase din buzunar un ziar de seară împăturit și arătă spre o informație pe care o încercuise cu roșu.

Dl. Paul Lumiere, milionarul american, a sosit săptămâna trecută la New York. A cumpărat pentru colecția sa tablouri semnate de maeștri celebri și ieri a izbutit să achiziționeze de la firma Theimer din Grafton Street o operă deosebit de reușită a vechii Școli din Gent.

Interesul lui Mander se trezi acum:

— Treceți îndată pe la hotelurile mai mari și aflați unde locuiește.

Misiunea n-a fost dificilă. Lumiere închinase la Royal-Hotel o suită de camere. Mander sună acolo, dar află că milionarul se culcase deja și dăduse dispoziție să nu fie deranjat.

Se hotărî să-l viziteze personal în dimineața următoare, dar înainte de a face asta, trecu pe la magazinul de bijuterii din Bond Street.

Proprietarul firmei tocmai se afla undeva pe continent, și Mander nu putu să vorbească decât cu directorul.

— Întrebați de dl. Paul Lumiere? O, acesta ne este acum destul de bine cunoscut. La ora actuală negociem cu dânsul colierul Alexandrevici. Este ceva în neregulă? se interesă el bănuitor.

— Fiți fără grijă, răspunse Mander nerăbdător. Nu-i plăcea să fie întrebat. Paul Lumiere este deasupra oricărei bănuieli — este într-adevăr milionar. Am venit numai în interesul său. Detaliile exacte nu vi le pot spune acum, dar cineva va încerca să-l prade și rugămintea mea ar fi să mă ajutați — atât cât stă în puterea dvs. — să zădărniciți aceasta.

Directorul fu bineînțeles curios, dar inspectorul Mander nu-i mai dădu nici o relație.

Se reîntoarce la Scotland Yard, pentru a citi corespondența înainte de a trece pe la hotelul Savoy.

Milionarul îi scrisese și, în același timp, își însoțise rândurile și cu un mesaj al Poliției Judiciare din New York.

Mult stimat Domn,

Îmi permit să vi-l recomand pe dl. Paul Lumiere, care va călători spre Europa și a primit acum câțva timp scrisori de amenințare din partea Vrăjitorului. Există posibilitatea ca asta să nu însemne nimic, dar întâmplător mi s-a adus la cunoștință că dl. Lumiere a stârnit dintr-un motiv oarecare supărarea acestuia. Aș dori să vă rog să acordați d-lui Lumiere tot ajutorul necesar și să-l protejați de insistențele Vrăjitorului.

*Cu expresia înaltei mele considerații,
F. B. Sullivan*

În scrisoarea proprie, milionarul îl invită pe domnul Bliss la hotel în vederea unei convorbiri și dl. Mander se conformă pe loc.

Dl. Lumiere era un bărbat înalt, drăguț, cu o mustață căruntă, tunsă scurt și cu părul grizonant. Părea să fie oarecum nervos, fiindcă buzele sale zvăcneau din când în când, dar altminteri nu arăta în nici un fel că s-ar teme de *Vrăjitor* și de amenințările sale.

— Luați vă rog loc, inspectore! Mă bucur că ați dat curs invitației mele. Spuneți-mi, cine este de fapt acest tip straniu, căruia îi spuneți *Vrăjitorul*? Nu mi-e frică de el, dar mă interesează...

Vorbi neconținut și dl. Mander căruia îi plăcea și lui să se audă, fu pus la grea încercare. În cursul convorbirii băgă de seamă că dl. Lumiere era destul de bine informat despre *Vrăjitor* și maniera sa de lucru.

— Până acum nu știu decât că individul a amenințat că vă va jefui. Ne-a scris că intenționați să achiziționați un colier prețios, în valoare de 30 000 lire sterline.

Figura lui Lumiere se lungi.

— Asta așa este... e vorba de colierul Alexandrevici. Face cam 150 000 de dolari. Dar de unde a aflat tipul despre treaba asta?

Dl. Mander n-avea cum să răspundă întrebării.

— V-aș ruga să mă sunați când vă veți deplasa la firma de bijuterii Randwell & Coles, ca să vă pot însoți. Și dacă aveți banii asupra dvs...

— Oare chiar atât de nesocotit mă credeți? întrebă americanul disprețuitor. Bineînțeles că voi plăti cu un cec, dacă se va ajunge într-adevăr la încheierea contractului de cumpărare. Dar asupra trebii acesteia vă voi ține la curent... Ce ziceți despre tablourile mele?

Mai vorbiră câțva timp despre ultimele sale cumpărături. Camera lui de zi era plină cu lucrări de artă, unele dintre ele fiind deja cumpărate, iar pentru celelalte tratativele fiind în curs.

Când dl. Mander reveni la biroul său, zâmbea mulțumit. De astă dată Henry Arthur Milton își făcuse greșit calculele. Acum avea de-a face cu el, și nu cu inspectorul șef Bliss!

Și, entuziasmat, se așeză și mângâia o scrisoare mai amplă, pe care o trimise la adresa ce i-o lăsase șeful, un fel de raport care

arăta, în linii mari, în ce mod avea de gând să anihileze intențiile infracționale ale celui căruia i se spunea *Vrăjitorul*.

Mai făcu și o vizită firmei Randwel & Coles și avu o convorbire mai lungă cu directorul.

— Dacă dl. Lumiere va achiziționa acest obiect de preț, bineînțeles că un salariat de încredere al firmei dvs. va transporta bijuteria la hotel. În nici un caz nu lăsați pe cumpărător să ia asupra lui colierul. Vă voi trimite patru funcționari ai Scotland Yard-ului, care-l vor însoți pe omul dvs. Poate că ar fi mai bine dacă veți veni în persoană, pentru a lua în primire cecul. Funcționarii mei vă pot proteja apoi până veți ajunge la banca dvs.

Directorul răsă.

— Și așa *Vrăjitorul* n-are ce face cu cecul. Dar poate că doriți să vedeți și dvs. celebrul colier pe care dl. Lumiere intenționează să-l cumpere? Noi i-am cerut 35 000 de lire sterline, dar el va încerca să „rupă din preț”. Sigur că și noi vrem să obținem valoarea cea mai ridicată, dar d-lui este un om de afaceri versat și cunoaște mai mult despre pietrele prețioase decât majoritatea celor cu care am negociat până acum.

Deschise un seif din biroul său și scoase caseta în care era păstrat faimosul colier. Brilantele și smaraldele scânteiau și străluceau fascinant.

— Valoarea deosebită a acestui colier nu o dă montura, cât pietrele de sine. Noi le vindem în beneficiul unui aristocrat rus.

Mander se prezentă la colonelul Walford, care — în absența inspectorului șef Bliss — era superiorul său direct, și-i ținu o prelegere despre măsurile de securitate pe care avea de gând să le adopte, pentru protejarea lui Lumiere.

— Nu-i decât o problemă de organizare, explică el îngâmfat. Cu toate că de fapt admir felul în care lucrează inspectorul șef, am considerat dintotdeauna că metodele sale sunt oarecum lipsite de rigoare. Îi lasă infractorului prea multe posibilități de-a scăpa. Dacă obțin aprobarea dvs., colonele, atunci aș vrea să utilizez toate forțele de care dispunem în Scotland Yard. Întreg hotelul să fie înconjurat de detectivi. De asemenea, la fiecare etaj — pe coridoare — vor fi postați oameni de-ai noștri, și dacă *Vrăjitorul* va izbuti totuși să intre în hotel, ba chiar să-l și părăsească, înseamnă că are într-adevăr puteri supranaturale.

Colonelul Walford, care îl aprecia destul de mult pe Inspectorul șef Bliss, ascultă calm aceste cuvinte emfaticе.

— Trebuie să fiți foarte grijuliu într-o anumită privință, spuse el. Este probabil că *Vrăjitorul* să dispună de-un acolit și nu-i exclus să fie vorba de-o femeie. În orice caz, individul lucrează extrem de rapid și până acum a avut succes întotdeauna.

Dl. Mander surâse.

— Ei, în definitiv am și eu oarecare experiență...

Colonelul era prea politicos ca să-l contrazică.

În felul său, Mander procedă foarte conștiincios. Pieptănă toate încăperile hotelului și, în special, camerele care se aflau lipite de apartamentul d-lui Lumiere. Într-una din ele locuia d-ra Stacey, care sosise în aceeași zi cu milionarul. Era profesoară de educație fizică și sport, și cetățeană americană. Lumiere aminti că discutase de mai multe ori cu doamna, aflând astfel că se teme foarte tare de incendii. Ea i-ar fi spus că nu stă nici o dată într-un hotel fără a se informa cât se poate de exact asupra ieșirilor în caz de incendiu. Lui, aceste temeri i se părură total nejustificate, fiindcă pretutindeni erau plasate dispozitive de alarmă.

— Supravegheați-o pe doamna, ordonă Mander unui subaltern. Este persoana cea mai suspectă din tot hotelul.

Dar, în ciuda faptului că fusese supusă într-adevăr unui filaj perfect, nu se găsi nimic concret. Lua parte la conferințele despre cultura fizică și igienă organizate de un institut suedez și nu avea relații decât cu câțiva colegi de meserie, cu care uneori ieșea la cină sau se ducea la dans.

Mander nu se mulțumi cu atât. Dispuse chemarea unei detective, căreia îi încredință misiunea de-a n-o scăpa din ochi pe tânăra profesoară.

După ce admise că toate preparativele sunt desăvârșite, primi telefonic știrea că se perfectase vânzarea bijuteriei. Se deplasă îndată la marele magazin și vorbi cu directorul.

— Dl. Lumiere a cumpărat colierul și, în după-amiaza asta, la ora patru și jumătate, îl vom duce la hotel.

Asta era tot ceea ce dorea să știe inspectorul.

Activă mecanismul cel mare pe care-l pusese la punct pentru a-l prinde pe cel mai redutabil adversar al Scotland Yard-ului. Toate gările erau supravegheate din acel moment de funcționari îmbrăcați civil și hotelul fu invadat de-o armată de copoi. Iar când

directorul firmei Randwell & Coles se urcă — puțin după ora patru — în mașina care-l aștepta în Bond Street, fu însoțit de patru detectivi. În fața intrării hotelului se aflau doi polițiști în uniformă și pe coridorul în care dădeau ușile camerelor d-lui Lumiere, patrulau doi funcționari în care dl. Mender avea o încredere deosebită.

Inspectorul fu și el prezent lângă dl. Lumiere când i se înmână acestuia prețiosul colier, și milionarului îi veni să râdă gândindu-se la efectivele într-adevăr extraordinare de funcționari și polițiști care se aflau în acel moment în hotel și în camera lui.

— Închideți ușa, spuse Mander cu vocea autoritară, și ordinul său fu imediat îndeplinit.

Bijutierul scoase dintr-un buzunar interior etuiul, îl puse pe masă și-l desfăcu. În lumina candelabrului, nestematele aruncară mii de ape.

— Ați făcut o afacere bună, d-le Lumiere.

Milionarul dădu doar ușor din umeri.

— Nu sunt încă sigur că e într-adevăr o afacere atât de reușită, vorbi el bine dispus. Dar în orice caz a fost încheiată și dvs. v-ați primit cecul.

Directorul verifică temeinic formularul, apoi îl vâri în portvizit.

— Ce faceți acum cu bijuteria? întrebă inspectorul Mander. Probabil că o depuneți în seiful hotelului, nu?

Dl. Lumiere negă din cap, zâmbind.

— Cunosc un loc unde poate fi mult mai bine păstrată decât în acest seif. Nimeni nu-l știe în afară de mine însumi. Pot să vă asigur că nici dvs., împreună cu ceilalți detectivi nu puteți să găsiți ascunzătoarea asta.

Dl. Mander își încruntă fruntea.

— Permiteți-mi să mă îndoiesc.

— Amice, spuse Lumiere amabil, nu am încredere în nimeni. Dacă d-ta și ceilalți funcționari de care dispuneți — poate, fără s-o știm, printre ei se află și *Vrăjitorul* — nu cunoașteți ascunzătoarea colierului, înseamnă ca reproșurile, în situația unei dispariții, mă vor viza doar pe mine.

Luă etuiul, intră repede în dormitor și încuie ușa.

Bijutierul îl privi pe inspector și răsă cu jumătate de gură.

— De fapt are dreptate, explică el. Oamenii care sunt foarte familiarizați cu bijuteriile sunt rareori prădați.

Inspectorul Mander nu știa ce să facă. Nu putea pretinde ca dl. Lumiere să-i arate ascunzătoarea colierului și aluzia străvezie la faptul că *Vrăjitorul* era poate aici, travestit în polițist, îl cufundă în nesiguranță. Da, vorbele astea îl impresionaseră atât de tare, că se apucă să verifice temeinic identitatea polițiștilor.

— Cred că treaba-i în regulă, începu el tocmai să spună, când pe coridor răsună un țipăt, iar apoi se auziră și pași repezi.

Se grăbi să iasă și văzu cum o femeie alerga spre scară. Cei doi detectivi o urmăreau.

Mander reveni în mare viteză și încercă să deschidă ușa dormitorului, dar nu reuși!

— Sunteți aici, d-le Lumiere?

Bătu, dar nu răspunse nimeni. Începu să strige și se năpusti cu toată forța împotriva ușii. Dar era solidă și nu cedă.

— Veniți repede încoa' — doi inși... repede! urlă el nebunește.

Doi dintre cei mai puternici funcționari se aruncară asupra ușii. Lemnul trosni și cedă, iar ușa se deschise brusc.

Dar dormitorul cel mare era gol. O ușă ducea de aici la baie, cealaltă da în coridor și aceasta nu era închisă. Nici o urmă de dl. Lumiere sau de prețiosul colier.

Geamurile erau și ele închise. Pe aici nu părăsise nimeni încăperea. Suita de camere a d-lui Lumiere se afla la etajul patru, și geamurile se găseau la mare înălțime deasupra curții. Nu se punea problema urcatului sau coborâtului pe peretele exterior.

Mander păli. Când ajunse iar pe coridor, tocmai reveneau cei doi detectivi cu tânăra de alături. O recunoscuseră îndată pe d-ra Stacey, care se zbătea sălbatic. Era atât de furioasă că mai trecu un timp până când fu capabilă să răspundă inteligibil.

— Ar fi cazul să recunoașteți liniștită totul... Sunteți complicea *Vrăjitorului*, spuse inspectorul Mander, care o interogă în camera de zi a d-lui Lumiere. El v-a dat colierul și dvs. ați încercat să dispăreți cu bijuteria. Unde-i dl. Lumiere?

— Ați înnebunit? întrebă ea, ieșindu-și din fire. Cine-i de fapt acest *Vrăjitor*? Am auzit alarma de incendiu și din cauza asta am alergat către scară. Și când am ajuns jos, în sala cea mare, m-au înșăfăcat tipii ăștia doi.

Mander o privi neîncrezător.

— Alarma de incendiu? Dar hotelul nu arde!

— Și dacă vă spun că totuși s-a declanșat alarma. A apărut semnalul roșu la instalația de avertizare, ripostă ea înversunat.

Se duse cu ea și constată că realmente era așa. Ba chiar clopoțelul de alarmă suna încă și lumina cea roșie era aprinsă.

Complet descumpănit, Inspectorul reveni în camera lui Lumiere. Și personalul hotelului se alarmase acum, dar nimeni nu-l văzuse pe milionar.

— Unde duce asia? întrebă deodată Mander și arătă la o ușă pe coridor, care se găsea față în față cu dormitorul d-lui Lumiere.

— Acesta-i liftul pentru bagaje, explică omul da serviciu.

Mander coborî în grabă la recepția hotelului. Polițiștii supravegheau toate ieșirile, dar nu-l văzuseră pe dispărut.

Inspectorul tocmai era pe cale de a se duce la biroul directorului, când auzi în urma lui o voce neplăcută.

— Deci tot n-ați reușit să-l prindeți?

Se răsuci și văzu chipul inspectorului șef Bliss, care-i zâmbea ironic.

— Cum am primit scrisoarea dvs., m-am suit în primul avion. Am bănuțit îndată că veți avea probleme.

Mânia lui Mander fu teribilă.

— N-am nici un fol de probleme, urlă el. Am luat toate măsurile de precauție necesare și posibile... am pus ca toate ieșirile hotelului să fie supravegheate... am...

— Duceți-vă liniștit înapoi la Scotland Yard și de rest mă voi ocupa eu, răspunse inspectorul șef Bliss, rece. Poate ne mai vedem azi.

Târziu, seara, Mander fu chemat la biroul șefului său. Bliss sedea pe scaun și fuma o țigară de foi.

— Luați loc, spuse el cu politețe glacială. Mai întâi să vă explic de ce am venit de la Nisa. Când am primit scrisoarea dvs., mi-am dat imediat seama că *Vrăjitorul* va profita de lipsa dv. de experiență. Știa că părăsisem Londra, fiindcă în mod stupid ați făcut publică treaba asta prin notița din ziar. Deci putea fi sigur că inspectorul Mander va citi scrisoarea sa adresată mie. Asta a fost găselnița sa cea mai rafinată de până acum. Și dacă vă poate consola, pot să vă spun că probabil nici eu n-aș fi avut mai mult

succes în cazul de față, decât ați avut dvs. Știți de fapt cine se află în spatele firmei Randwell & Coles?

— Știu doar că niște bijutieri, atâta tot, răspunse Mander dezorientat.

— Randwell & Coles este doar numele firmei. Proprietarul este foarte bogat și se numea cândva... Lumiere. Acum câțiva ani și-a schimbat numele în Chapman. Și când *Vrăjitorul* v-a scris că vrea să jefuiască pe un domn Lumiere, vorbea despre dl. Chapman, care se numea mai-nainte astfel.

— Dar cine a fost celălalt Lumiere?

Dl. Bliss zâmbi doar, compătimator.

—Doar nu cumva chiar *Vrăjitorul*? întrebă Mander îngrozit.

Bliss confirmă, dând din cap.

— Bineînțeles! Milionarul din New York care locuia la hotelul Savoy, era vechiul nostru prieten, pe care îl căutam de atâta vreme. În aceste împrejurări i-a fost foarte ușor să ajungă în posesia colierului. Cecul cu cele 30 000 de lire sterline l-a falsificat. Iar falsurile — în cazul lui — sunt la fel de izbutite ca și măștile! După ce-a găsit la Scotland Yard un prost, care într-o oarecare măsură i-a certificat identitatea, escrocheria a fost ușor realizabilă. Ați răspuns solicitărilor sale exact în modul pe care și-l dorea. Prin măsurile dvs. deosebite, ați eliminat aproape din startul tratativelor orice dubiu al directorului privind persoana acestui așa zis domn Lumiere. Apropo, directorul, care a venit relativ de curând la acest magazin exclusivist, n-are nici acum habar că proprietarul firmei, dl. Chapman, s-a numit cândva Lumiere. Iar alt factor care a fost luat de la început în calcul, a fost absența acestui Chapman-Lumiere pentru un timp îndelungat. Da, *Vrăjitorul* a fost la fel de meticulos și de eficient ca întotdeauna. În schimb, adversarul său, adică dvs.?! Dacă ați fi încercat să luați telegrafic legătura cu dl. Sullivan din New York, sau doar cu poliția de acolo, ați fi aflat că acest inspector a murit acum un an! Și dacă v-ați fi dat osteneala să vă uitați atent la actele care emană de la Direcția Poliției din New York și care se găsesc în dosarele noastre, lesne ați fi constatat că antetul arată cu totul altfel. Înclin să cred că aceste stângăcii, aceste neglijențe neobișnuite în cazul *Vrăjitorului* au fost voite, exact ca să dea și adversarului unele șanse. Într-adevăr, fair-play!

Dar să revenim. Alarma de incendiu a fost nemaipomenit exploatată! Milton discutase de mai multe ori cu d-ra Stacey și aflate că aceasta se teme grozav de așa ceva.

Și a știut să folosească foarte bine informația. La momentul potrivit, a provocat un scurt-circuit și a activat astfel alarma optică și sonoră. Bineînțeles că tânăra s-a speriat și a luat-o valvârtej pe scări în jos, ceea ce a distras atenția detectivilor de pe coridor, care au plecat pe dată în urmărirea ei. Asta și voia *Vrăjitorul*. Ieșit din dormitor, traversează coridorul — puțin timp înainte ca dvs. să apăreți acolo — și coboară până la parter cu liftul pentru bagaje. Înfățișarea și-a schimbat-o, așa cum numai el știa s-o facă — în câteva zeci de secunde, astfel că a părăsit hotelul, încă înainte ca dvs. sau altcineva să-și dea măcar seama de ce se întâmplă.

Dl. Mander nu mai spuse nimic.

— Deci nu-i chiar așa de ușor să-l prinzi pe *Vrăjitor* — ce părere aveți? întrebă Bliss malițios.

4. FLORILE DE „NU-MĂ-UITA”

Domnul Exsome avea în Chancery Lane un oficiu de plasare a brațelor de muncă pentru personalul de serviciu. Își făcuse o specialitate în a mijloci angajări pentru cei care — din diferite motive — nu reușeau să prezinte referințe din partea foștilor lor stăpâni.

Faptului acestuia nu-i făcuse reclamă în mod deosebit, dar cei interesați știau foarte bine că el putea să procure documentele necesare — bineînțeles, contra cost.

„Cunoaștem că persoana de față a fost în serviciul d-lui Hackitt, care se află actualmente în India. Dl. Hackitt a fost obligat să părăsească în grabă Anglia, dar într-o scrisoare adresată nouă, n-a avut decât cuvinte de laudă cu privire la fostul său intendent...”

Astfel de scrisori — și altele asemănătoare, întocmea dl. Exsome în beneficiul clienților săi. Era foarte îndatoritor și se întreținea prietenos cu ei. Câteodată îi însoțea și la restaurant, cu care ocazie de obicei afla lucruri importante. Fiindcă, în afară de

aceasta, mai era și detectiv particular și folosea informațiile, clienților săi în mod convenabil...

Era posibil ca d-na Z să fi invitat pe dl. Y în absența soțului ei? Dar știa ea oare, că un șantajist încerca să scoată capital din această informație? Apoi, persoanele consternate erau sfătuite să lase toată chestiunea în seama lui. Nici o grijă, el va rezolva totul, și despre costuri se putea discuta mai târziu.

De obicei, în spaima ei, respectiva doamnă Z era de acord cu propunerea și din când în când plătea „protectorului” ei anumite sume mari. În felul acesta, domnul Exsome câștigase o avere.

Cunoscuții lui, nu-l numeau decât „Țiparul”, fiindcă se pricepea ca nimeni altul să evite cu îndemânare toate primejdiile.

Avea o vilă frumoasă în Eckham și o locuință în Maida Vale. Mai avea și o mașină superbă. Conștiința sa nu era în nici un fel tulburată de faptul că doi dintre cei șantajați de el se sinucisese și că mulți alții ajunseseră să aibă mari probleme. Pentru a cumpăra soției sale — care era oarecum nepăsătoare — bijuterii, multe alte giuvaeruri trebuiseră să ia drumul muntelui de pietate și nefericiții pe care-i storcea își supraincărcaseră vilele cu ipoteci, ori le vânduseră.

Dl. Exsome nu intrase în conflict cu instanțele, fiindcă așa cum am mai spus, știa de fiecare dată, abil, să iasă din încurcătură.

În vreme ce d-na Verriner se afla la țară, în vizită la o familie cu care se împrietenise, majordomul ei dispăru într-o dimineață cu conținutul casetei de bijuterii. Când doamna reveni, constată că seiful fusese deschis și că i se furaseră astfel giuvaeruri în valoare de trei mii de lire sterline. De abia ceva mai târziu realizează că-i mai lipseau și alte bunuri prețioase.

Cum era o femeie energică, se duse la Scotland Yard și-i împărtăși inspectorului șef Bliss necazurile ei. Îi vorbi deschis despre prietenul ei Bobbie, care se afla pe atunci în India, și de teama ei față de soțul gelos. Nu-i povesti d-lui Bliss detaliat ce se afla în scrisorile lui Bobbie, dar polițistul era un om de lume și permeabil la sugestii, așa că înțelese foarte bine totul...

Majordomul fu arestat și Bliss îl interogă la Scotland Yard. Vânduse deja cele mai multe dintre bijuterii și afirmă că arsese scrisorile.

— Sper să fie adevărat ce-ai declarat, Cully, spuse Bliss, care cunoștea foarte bine dosarul individului. Furtul acesta înseamnă pentru tine cinci ani de temniță. Dar dacă se va constata după aceea că o șantajezi pe doamna, atunci îți mai fac eu rost de alți zece...

— Să mor eu dacă am spus minciuni și dacă scrisorile nu sunt arse.

Dar dl. Cully nu muri.

Tribunalul hotărî o pedeapsă relativ blândă pentru cazul lui: doar trei ani, și când ieși din pușcărie încercă să găsească o nouă ocupație. Oficiul de plasare al d-lui Exsome era bine cunoscut la Dartmoor, așa că acestei firme i se și adresă.

Domnul Exsome cunoștea și el trecutul lui Cully, deci îl trată extrem de binevoitor. Curând, fostul „pensionar” făcu aluzii neclare despre o anume corespondență care s-ar afla în posesia lui.

Chiar a doua zi, aduse scrisorile la biroul d-lui Exsome, și acesta le citi cu băgare de seamă. Mai târziu se informă asupra poziției financiare și sociale a d-nei Verriner, și descoperi astfel că ea dispune de un venit personal de două mii de lire sterline anual și că soțul ei era foarte înstărit.

După o târguială mai lungă, cumpără scrisorile de la Cully cu trei sute douăzeci de lire și începu imediat, bizuindu-se pe noua lui posesiune, să trateze cu destinatară scrisorilor...

Doamna Verriner ascultă fără să-l întrerupă.

— Fostul dvs. majordom n-are nimic de-a face cu treaba asta, declară dl. Exsome. Mi-am dat mare osteneală să-l descos, și el mi-a spus că a aruncat scrisorile, înseamnă că omul în mâinile căruia se află acum le-a găsit întâmplător...

Domnul Exsome așteptă zadarnic o replică, și-n cele din urmă continuă.

— Omul vrea să plece în Australia și să înceapă acolo o nouă existență.

— Astea-s palavre, răspunse ea rece.

Șantajistul își dădu seama că va avea viață grea cu noua-i „clientă”. Făcea parte dintre femeile care se duc eventual chiar și la poliție și care nu se lasă prea ușor intimidare. Încercă deci s-o abordeze într-o manieră mai deosebită.

— *Madame*, am făcut tot ce stătea în puterile mele, zise el și se ridică, așa ca și cum ar fi avut intenția să plece. Mai mult decât nu sunt în stare. Imbecilul are intenția să se adreseze soțului dumneavoastră. Inutil am încercat să-i scot asta din cap. Asemenea indivizi nu vor să se cumițească niciodată...

Cu un gest, ea-l invită să se așeze din nou. Și din acel moment începu să plătească și obțină într-adevăr, una după alta, scrisorile compromițătoare, cu excepția uneia — cea mai relevantă!

Într-un colțișor izolat al moșiei ei din Berkshire se afla o căsuță, pe care o închinase un artist francez. De cele mai multe ori acesta își petrecea week-end-ul acolo și nu avea personal de serviciu.

Doamna Verriner se întreține de câteva ori cu acest *monsieur* galant și amabil — după care el îi puse la dispoziție locuința sa, pe perioada cât lipsea de-acolo.

L-a scurt timp după ce plătitise d-lui Exsome primele sume, făcu uz de oferta francezului.

— Am uneori vizite pe care nu le pot primi la conac, îi explică ea, și vă sunt foarte recunoscătoare, d-le Vaux, dacă în timpul absenței dvs., pot trata cu aceste persoane aici.

— Mă bucur că vă pot fi de folos, răspunse francezul amabil. Și ca să știți întotdeauna când sunt aici sau nu, voi arbora tricolorul pe acest catarg.

Cu aceste cuvinte îi predă una din cele două chei ale casei.

Când pavilionul nu flutura, se ducea până la căsuță, deschidea ușa din spate și-l primea acolo pe dl. Exsome.

Într-o seară minunată de primăvară, dl. Exsome ședea în locuința sa din Maida Vale și pufăia un trabuc de calitate. Deși era târziu, totuși un curier aduse o scrisoare, al cărei conținut îl uimi foarte tare. Erau doar câteva cuvinte și lipsea orice formulă de adresare.

„Am descoperit că sunteți un șantajist de profesie. Nu suport asemenea persoane. Căutați-vă altă ocupație. Acesta-i un avertisment.

VRĂJITORUL”.

Domnul Exsome făcu o mutră plouată, fiindcă tocmai atunci ziarele scriau foarte mult despre ultimele isprăvi ale acestui straniu personaj.

La puțin timp după asta, în cameră intra soția lui.

— Dragă Ernie, ești atât de palid — s-a întâmplat ceva? Ai primit cumva somația de plată a impozitelor restante?

Spera să-l bine dispună cu această glumiță, dar nu obținu nici măcar un zâmbet.

— Tacă-ți gura, răspunse el otrăvit.

Știa prea bine că trebuia să se păzească de *Vrăjitor*. Și tocmai acum era pe cale să stoarcă o sumă foarte mare de la d-na Verriner. Într-un moment necugetat, ea-i trădase că va moșteni o avere mare de la unchiul ei. Domnul Exsome culesese imediat informații și aflase că această rubedenie a „protejatei” sale număra aproape optzeci de ani. Deci femeia nu trebuia să scape prea ieftin. Și tocmai acum apărea *Vrăjitorul* ăsta.

Când ieși din casă și se urcă în mașină, băieții care vindeau ziare tocmai strigau:

— *Vrăjitorul* a fost descoperit!

Cumpără o foaie, dar mâna lui tremura atât de violent, că deabia reuși să citească titlul cu litere de-o șchioapă. După ce parcurse articolul nu aflase mare lucru...

Cu câțva timp în urmă, *Vrăjitorul* pusese la cale ca dl. Graddle¹ să fie dus cu de-a sila într-un mic oraș arab, și tânărul petrecuse acolo trei luni în haremul lui Ibn el Masjik.

Într-o bună zi, se apucă și întocmi o scrisoare cuprinzătoare despre toate nenorocirile care dăduseră peste el. O adresă ministrului de externe de la Londra și chiar găsi un cămilar care, lăsându-se mituit, acceptă s-o expedieze. Îi scrisese și mamei sale. Dar scrisoarea mamei se pierdu pe drum, când mesagerul se îmbătă...

După vreme îndelungată, prima scrisoare ajunse la Whitehall și fu trimisă de acolo la Scotland Yard. Inspectorul șef Bliss nu deplânse prea tare soarta lui Julian Graddle, dar cu atât mai mult îl interesară anumite amănunte ale cazului, ba chiar reuși să determine mobilul secret al afacerii și află despre răpirea fiicei căpitanului.

---

¹ Vezi episodul „Sclavul femeilor”

Acum avea deci câteva elemente pe care se putea sprijini și de-astă dată spera categoric în arestarea *Vrăjitorului*.

O mașină a poliției înțesată de detectivi apăru într-o zi pe neașteptate în fața micuței vile din Norbury, și Henry Arthur Milton izbuti în ultima secundă să scape prin ușa din spate a garajului său, atunci când mașina de intervenție a poliției opri în fața casei. Totuși, fu atât de impertinent, încât, cu o pipă în gură, rulă cu mașina lui prin fața detectivilor.

Ba mai mult, chiar o salută pe Bliss, care însă nu-i acordă importanță.

Seara, pe frecvențele de radio speciale ale Scotland Yard-ului se emise următorul ordin către toate posturile poliției londoneze.

Foarte urgent! Buickul de culoare maro (cu două locuri) nr. de înmatriculare T.D. 7418 va fi imediat oprit. Automobilul a fost văzut acum zece minute pe Great West Road. Ne-au parvenit comunicări în acest sens din Slough, Maidenhead și Reading. Bărbatul de la volan va fi arestat. Atenție! Se presupune ca are asupra lui arme de foc. Toate informațiile vor fi transmise inspectorului șef Bliss, Scotland Yard.

— De astă dată îl vom prinde, fu de părere inspectorul Mander, și își trecu mulțumit palma peste bărbie.

Bliss îi aruncă o privire neprietenoasă.

— Poate că vă interesează să aflați că mașina respectivă a fost găsită în Epping Forest. Iar pădurea asta se află exact în direcția opusă locului unde vehiculul a fost semnalat prima oară. Și dacă tot n-aveți altceva mai bun de făcut, vă sugerez următoarea misiune atractivă: ia încercați să trasați pe hartă drumul pe care l-a parcurs mașina. Eu am făcut deja treaba asta, dar cum sunteți cu mult mai deștept ca mine... Poate că reușesc să mai învăț câte ceva de la dvs.

Următoarea informație importantă a fost cea primită de la poliția din Berkshire. *Monsieur Vaux* ajunsese o dată mai devreme la căsuța lui de odihnă pentru week-end și constată că — în absența lui — cineva dormise acolo, și asta într-o cameră pe care de-obicei nici d-lui n-o folosea. Acolo găsi o hartă rutieră, pe care fuseseră marcate cu cerneală roșie două rute. Una ducea spre sudul

Angliei, cealaltă, cu multe ocolișuri, prin Bronslough și Hampton, spre nordul Londrei.

Îi comunică poliției incidentul.

— Cred că ar fi cel mai bine să mă duc acolo și să vorbesc cu *monsieur* Vaux, opină inspectorul Mander. Ar fi și foarte interesant dacă aş putea să examinez locul unda s-a întâmplat treaba asta.

— Da ce, dvs. vorbiți franțuzește? întrebă Bliss, glacial.

— Nu, n-aș putea spune... dar la nevoie pot totuși să mă fac înțeleș...

— În situația asta este mai bine ca poliția din Berkshire să cerceteze minuțios chestiunea.

Doamna Verriner află despre acel fapt neplăcut prin chiriașul ei, și fu consternată.

— Vreau să vorbesc foarte deschis cu dvs., spuse francezul. La început nu mi s-a părut nimic suspect, fiindcă mi-am închipuit că aveți un prieten. Dvs. sunteți o doamnă și eu v-am pus la dispoziție încăperile mele. Când am auzit însă despre *Vrăjitor*, m-am uitat totuși mai atent prin camere. Și ce-am descoperit? Harta asta! Nu vi se pare ciudat? După ce-am căutat mai departe, am găsit și-un revolver. Despre asta n-am spus bineînțeleș nimic poliției. Cred că e cel mai bine, dacă-l păstrez eu, cu toate că nu mi-e teamă defel. Dar pot să-l păstrez și ca o amintire. M-am informat și-am aflat că în perioada respectivă erați la Londra. Deci prietenul dvs. n-avea cum să fie aici. Din cauza asta am și reclamat imediat poliției cazul.

Doamna Verriner arăta foarte afectată. Sub ochii ei apăruseră acum umbre întunecate. Fusesse la Londra pentru a ipoteca una din casele ei din Wiltshire. Soțul ei devenise deja suspicios, fiindcă aflase ceva despre întâlnirile secrete cu dl. Exsome în locuința artistului francez.

— Doar nu credeți cumva că acest *Vrăjitor* locuiește mai demult aici și că eventual m-a spionat când eram împreună cu prietenul meu?

Monsieur Vaux clătină din cap.

— Nu. Nu cred că *Vrăjitorul* e atât de nepoliticos.

Exsome pretindea din ce în ce mai mult. La început trebui să trimită o sută de lire în Australia necunoscutului posesor al scrisorilor — în cele din urmă însă, deveniseră mii...

Neîncrederea cu care dl. Verriner își trata soția, îi dădu acesteia posibilitatea să anticipeze ce s-ar întâmpla dacă el ar afla situația reală.

Șantajistul aștepta răbdător. Știa exact, când putea s-o încolțească și la fel de bine știa și când trebuia tratată cu prudență.

Ea îi trimise scrisori disperate, din care rezulta că nu fusese capabilă să procure sumele solicitate, dar în cele din urmă dl. Exsome primi o telegramă:

Întâlnire la ora opt. Locul obișnuit. Aduceți scrisoarea. Pregătit suma.

Scoase din seif documentul compromițător, îl băgă în buzunar, și tocmai vru să se îndrepte către un mic club din Soho unde se încheiau pariuri privind cursele de cai, când fu chemat la telefon.

În Londra există mai bine de o mie opt sute de polițiști și ar fi un miracol dacă pentru ei nu s-ar fi aflat și vreo câțiva subiecți cu predispoziții infracționale. Unul dintre aceștia fusese îndepărtat din poliție datorită diverselor abateri, dar continua să mențină legătura cu doi-trei dintre foștii săi colegi, fiind astfel la curent cu toate acțiunile mai importante pe care Scotland Yard-ul le punea la cale. Pentru dl. Exsome, acest individ era de neprețuit.

— Aici e Joe, spuse tipul, și când Joe vorbea atât de direct, dl. Exsome știa că îl amenință o primejdie.

— Vreun necaz, ceva? — întrebă el repede.

— Tocmai am aflat un lucru important. Bliss a primit o reclamație împotriva dvs. Cineva n-a mai vrut să tacă. Respectivul se numește Lynne.

Dl. Exsome dădu din cap. Și-l amintea foarte bine pe Lynne. Era fiul unui foarte bogat agent de bursă și ajunsese, datorită imprudenței sale, într-o situație deosebit de penibilă. Iar șantajistul o exploatasă fără menajamente.

— S-a emis deja un mandat de arestare împotriva mea?

— Nu încă, dar mâine se semnează. Începând din seara asta, vă veți afla sub supravegherea poliției.

— Mulțumesc foarte mult, Joe.

Dl. Exsome era pregătit pentru o astfel de criză. Casa sa de depuneri era doar la câțiva pași de locuință...

Douăzeci de minute înainte de închiderea casieriei se înființă acolo și ridică o sumă atât de mare, încât directorul trebui să facă apel la rezerve.

Se reîntoarce imediat acasă cu mașina și vorbe cu soția. Avea un cont personal, așa că deocamdată nu trebui să aibă grija ei.

— Urmează să plec într-o călătorie care va dura câteva luni, o informă el. D-na Exsome primi liniștită comunicarea lui.

Mai citi o dată telegrama ce-o primise de la d-na Verriner și își întocmi un plan. Urma să plece cu trenul până la Windsor, dar își va lua și bicicleta. Distanța de la gară până la vilișoara de pe moșia d-nei Verriner o va străbate pedalând, luând-o pe drumul care trecea prin parcul cel mare. Pe înserate va ajunge acolo și, după ce va încasa banii, va folosi tot bicicleta până la gara Slough, iar trenul îl va lăsa la Plymouth. Știa că în aceeași seară încă, avea un vapor care pleca spre Franța. Deci în momentul în care se va emite mandatul, va fi de mult în siguranță...

Totul se desfășură conform planificării, fără nici un incident. Mersul pe bicicletă prin tihnitul parc Windsor îi făcu bine și, în preajma vilișoarei singuratice, își dădu seama că ajunsese cu un sfert de oră prea devreme. Nu văzu pe nimeni când intră pe poarta grădinii, și nici când se îndreptă spre casă. Lângă gardul viu, cineva săpase o groapă, dar treaba asta nu-l interesă prea mult.

Ușa din spate era întredeschisă — asta însemna că d-na Verriner sosise deja. Își propti bicicleta de perete și intră. În camera de zi ardea lumina.

— Deci, madame... începu el, în timp ce înainta.

— Închideți ușa, se auzi vocea prietenoasă a bărbatului care ședea la masă.

Dl. Exsome rămase locului ca împietrit.

— Nu mă cunoașteți? întrebă străinul, zâmbind. Ei bine, atunci vă veți bucura desigur dacă mă voi prezenta. Mi se spune *Vrăjitorul*. Faceți parte dintre puținii oameni care m-au văzut fără travestiu.

— *Vrăjitorul!* bâigui Exsome și se albi la față.

— Nu încercați să fugiți! Trag mult mai rapid decât vă puteți dvs. mișca.

În mână ținea acum un Browning.

— Nu vreți totuși să luați loc, d-le Exsome?

Șantajistul se prăbuși neputincios într-un scaun. Nu mai era în stare să scoată un cuvânt și se holba disperat la Milton.

— Nu ați primit, cu câțva timp în urmă, un avertisment din partea mea? Întrebă amabil *Vrăjitorul*. Sunt mai de mult pe urmele dvs. Ați fost, e drept, destul de șiret și de rafinat, așa că mi-a fost cam greu să vă identific. Și-n afară de asta, în ultimul timp am fost foarte prins și cu alte treburi. Cu scurt timp în urmă, m-am hotărât să folosesc din când în când și vilișoara asta. Dispun de câteva ascunzători ce-mi sunt foarte necesare și pe care le folosesc alternativ.

Când am auzit că d-na Verriner urmează să se întâlnească aici cu un prieten, m-am temut deja de tot ce poate fi mai rău. Apoi am constatat că este vorba de altceva, care nu mă privea. Cum sunt totuși un tip curios, cazul a început să mă intereseze, astfel că într-una din zile când v-ați întâlnit cu dânsa eram și eu prin apropiere. În felul acesta am aflat totul. Dacă ar fi fost o banală poveste de amor, n-aș mai fi acordat chestiunii nici o importanță — dar era vorba despre un caz de șantaj foarte grav. Ați adus scrisoarea?

Exsome confirmă.

— Puneți-o pe masă. Puneți alături și banii pe care i-ați ridicat de la bancă. În după-amiaza asta v-am telefonat, determinându-vă să optați pentru fugă. Cunoscut foarte bine relațiile dvs., astfel încât sunt perfect orientat și asupra prietenului dvs. Joe.

Așteptă un moment.

— Deci repede — scrisoarea și banii, spuse el apoi tăios.

Exsome se supuse.

— Asta-i tot ce vreți de la mine? întrebă el răgușit.

Vrăjitorul negă din cap.

— Nu, doresc într-adevăr mai mult. Am mers pe firul tuturor infamiilor dumitale. Știi că două din victime și-au luat viața? Te mai gândești la femeia aceea nefericită care s-a otrăvit dând drumul la robinetul de la gaze și la sărmana fată care s-a înecat? Ori la bătrânul cleric, care a înnebunit după ce l-ai excrocat de o

mie șase sute de lire sterline? Și nu iau în considerare acum decât aceste câteva cazuri.

Dl. Exsome cunoștea foarte bine toate acestea și, poate pentru prima oară în viața lui, conștiința se făcu simțită.

— Bun, și acum să ieșim, spuse *Vrăjitorul*, și se ridică.

În dimineața următoare, d-na Verriner primi două plicuri. Unul dintre ele venea de la avocatul ei, care o informa că în ciuda regretului său profund, nu izbutise să obțină ipoteca. Celălalt, recomandat, conține în el un altul, vechi de trei ani. Aproape că leșină în clipa când îl văzu. Dar lângă el mai era și-un mic bilet.

N-o să vă mai deranjez. Toți banii pe care i-am obținut de la dvs., au fost restituiți băncii din Londra.

Nemaiștiind ce să facă de bucurie, aruncă scrisoarea compromițătoare în foc și răsuflă adânc, eliberată de această obsesie blestemată.

La un sfert de oră după aceea, sună și banca ei, comunicându-i că suma amintită sosise într-adevăr prin mandat poștal.

Soțul ei plecase la Londra, astfel că atunci când d-na Verriner zări în aceeași după-amiază tricolorul pe catargul vilișoarei, îi făcu francezului o vizită. Dl. Vaux se afla în grădină și fuma o țigară de foi. Își salută politicos musafira.

— Vă restitui cheia, spuse ea bucuroasă. Ieri după-amiază ați fost atât de ocupat. Unul dintre grădinarii mei mi-a spus că săpați cu râvnă în grădină!

D-na Verriner se uită împrejur, groapa însă nu se mai vedea. Pe pajiște, în apropierea gardului viu, apăruse un răzor oval.

— Aici voi pune flori, îi explică dl. Vaux. Și cred că foarte nimerit pentru bordura stratului ar fi niște „nu-mă-uita”. Ar trebui să-mi amintească mereu de micul serviciu ce-am izbutit să vi-l fac, madame.

Ea se gândea doar la cheia pe care acesta i-o cedase, dar *Vrăjitorul* se referise la cu totul altceva...

5. UN DAR DE LA SANTA CLAUS

Dl. Gilbert Orsan scria tot soiul de articole, pe care le trimitea ziarelor, dar nu în intenția de a câștiga bani astfel — avea destul! De cele mai multe ori tratau tendința de a risipi, proprie celor săraci, și alte subiecte asemănătoare.

Era desigur în temă cu mizeria în care se zbăteau nevoiașii, fiind și proprietarul a numeroase case de raport, iar sumele pe care aceștia i le datorau erau de ordinul miilor.

Despre el, însă, se povesteau lucruri foarte urâte. Nici ca proprietar, nici ca șef nu era agreat. Lui îi aparținea și rețeaua marilor magazine universale ORSAN, care erau diseminate în întreaga Londră. Dar când îi parveneau ecouri ale acuzelor ce i se aduceau, respingea îndată aceste „calomnii răuvoitoare”, prezentându-le ca atacuri la persoană, lansate de extremiști.

Și Lila Brown avusese prilejul să-i cunoască îndeaproape caracterul nemilos. Era acum foarte disperată și își făcea cele mai mari reproșuri.

Dar dl. Orsan — după părerea lui — se comportase extrem de generos față de ea. La despărțire îi spusese că: „astfel de lucruri se mai întâmplă” și... „să nu facem din țânțar armăsar”. Mai înainte fusese secretara particulară a d-lui Orsan și menajera sa, dar acum trebuise să cedeze postul în favoarea unei persoane mai tinere, și locuia într-o pensiune în Hythe. Fostul șef îi plătea săptămânal patru lire sterline...

Destul de puțin, fiindcă banii aceștia asigurau nu numai cele de trebuință pentru existența ei, dar și pentru micuțul pe care-l născuse de curând.

În aceeași pensiune mai locuia și un domn liniștit și cumsecade. Nu se știa exact ce vârstă are, dar arăta încă foarte bine, cu toate că părul începuse deja să-i încărunțească. Era în relații amicale cu toată lumea și toți aveau încredere în el. Îi confiau chiar și griji sau secrete pe care nu le-ar fi povestit celor mai buni cunoscuți sau prieteni. Mai cu seamă iubea copiii mici și știa cum să se poarte cu ei, fiindcă, așa cum spunea, administrase mai demult un orfelinat din Edinburgh.

Inspectorul șef Bliss îl căuta pretutindeni pe *Vrăjitor*, dar n-ar fi bănuir că se găsește în această pensiune liniștită din Hytlie. Henry Arthur Milton descoperi astfel caracterul infam al d-lui Orsan. D-na Brown îi povesti și despre coridorul foarte discret care

lega garajul de cabinetul său personal și prin care aveau astfel acces oameni ce se temeau de lumina zilei... Ba îi mai arată și o fotografie a acestui domn, iar dedicația de pe ea era foarte sentimentală. E drept că trecuseră doi ani de atunci, dar... în orice caz, pentru ea a fost un fel de eliberare faptul că l-a întâlnit pe *Vrăjitor*, fiindcă avea nevoie de cineva căruia să-i poată destăinui toată amărăciunea, cineva care să o asculte atent și plin de înțelegere.

Dl. Orsan locuia într-o vilă superbă în apropiere de Hyde Park. Nu prea se omora cu firea pentru treburile firmei. Zilnic dedica acestei ocupații două ore și atunci, în biroul său principal, dicta secretarei o corespondență de serviciu adresată șefilor diverselor compartimente, care-i aducea pe aceștia în pragul disperării.

Restul timpului și-l petrecea de obicei acasă, de unde avea o perspectivă minunată asupra pajiștilor verzi și a pâlcurilor de pomi frumoși. Acolo-și redacta cuvântările, pe care obișnuia să le țină pe la diferite societăți.

Camera sa de lucru era minunat amenajată și un cămin mare de marmură împodobeau unul dintre pereți. Ținea mult la etichetă și servitorii săi purtau o vestimentație pentru care puteau fi invidiați de lacheii ducelui de Windsor: livrele brodate cu trese aurite și pantaloni până la genunchi. Era foarte frumoasă. Unii spuneau chiar că prea frumoasă...

Într-o zi îi fu anunțat inspectorul șef Bliss.

— La dracu, ce-o vrea funcționarul ăsta de poliție? Dă-i voie să intre, Thomas.

De la bun început se supără pe Bliss, fiindcă acesta nu-i acordă tot atâta respect ca persoanele celelalte cu care avea de-a face în mod obișnuit. Vedea în acest inspector — fie el și șef — doar un slujbaș al statului, căruia nu trebuie să-i dai prea multă importanță.

Bliss puse pălăria de-o parte și se așează, fără a fi fost invitat s-o facă.

— Ați venit probabil să discutați cu mine problema acelei delapidări de care s-a făcut vinovat unul dintre casierii mei, nu? întrebă condescendent dl. Orsan. Pentru astfel de chestiuni nu am timp. Trebuie să vă adresați directorului magazinului respectiv...

— Vă înșelați, d-le Orsan. V-am căutat fiindcă voiam să discut cu dvs. despre o scrisoare pe care ați adresat-o redacției „Megafonului”. Este vorba acolo despre răufăcători în general și se cer pedepse aspre pentru ei.

Dl. Orsan se propti cu spatele în fotoliu și își împreună vârfurile degetelor. Apoi dădu din cap afabil, fiindcă îl flata că Scotland Yard-ul era preocupat de opiniile sale.

— A, articolul acela... Da, uitasem deja de el. Cred că-mi dați perfectă dreptate? Concepția mea despre asemenea oameni...

— ...mă interesează în momentul de față foarte puțin, îl întrerupse și-l continuă Bliss nepoliticos.

D-lui Orsan nu-i plăcea când nu era lăsat să-și expună în detalii opiniile, așa că-i aruncă inspectorului șef o privire ostilă.

— În articolul dvs., ați amintit și de *Vrăjitor*. Spuneți că poliția ar trebui admonestată deoarece nu face mai nimic în acest caz...

— Și asta-i într-adevăr părerea mea, replică dl. Orsan apăsător. Probabil că nu v-a convenit, când ați văzut rândurile astea în ziar. Dar n-am ce vă face. Mi-am exprimat deschis opinia și cred că n-am făcut altceva decât să servesc interesului întregii comunități.

Bliss râse.

— Poate altora li s-ar părea interesante aceste idei ale dvs., dar nouă nu ne spun mare lucru. Suntem obișnuiți să ni se facă reproșuri și am venit la dvs. doar pentru a vă preveni. Consider că este foarte periculos că atrageți atenția *Vrăjitorului*. Și în afară de aceasta, am aflat că nu de mult a fost la Hythe.

Dl. Orsan se încruntă. Numele acesta îi spunea ceva.

— Și de ce treaba asta e pusă în relație cu mine?

— Fiindcă acolo locuiește o tânără care-și zice d-na Tredmayne, dar care, după câte știu, este o anume d-nă Brown. Iar o d-nă Brown a fost până nu demult în serviciul dvs. Nu știu dacă are motiv să se plângă de dvs., dar presupun. V-a fost secretară și menajeră și este într-adevăr o tânără doamnă foarte drăguță...

— Cunosc problema d-nei Brown, răspunse dl. Orsan încruntat. Desigur că este drăguță și tânără dar a avut ghinionul să... în fine, nu doresc să discut mai departe cu dvs. chestiunea...

— Nici nu e necesar, d-le Orsan, ripostă Bliss în maniera sa tranșantă, nepoliticoasă. Scotland Yard-ul nu se poate ocupa de

asemenea probleme. Dar aş vrea să repet că *Vrăjitorul* a stat în aceeaşi pensiune cu d-na Brown şi că din cauza asta veţi avea poate surprize neplăcute. În această circumstanţă, consider că este de două ori mai imprudent din partea dvs. să-i atrageţi şi mai mult atenţia cu asemenea articole de ziar.

Dl. Orsan se ridică în întreaga-i mărime şi, privind de la această înălţime olimpică la Bliss, îi spuse:

— Mă surprinde foarte neplăcut că exprimaţi astfel de opinii. Este doar datoria mea de cetăţean de a atenţiona asupra cancerelor societăţii şi mai ales să-i pun poliţiei o oglindă la dispoziţie, atunci când ea îşi neglijează atribuţiunile. Credeţi cumva că mă tem de *Vrăjitor*? Următoarea mea scrisoare destinată „*Megafonului*” va fi redactată în termeni şi mai drastici despre el!

Bliss dădu din umeri, se ridică şi îşi luă pălăria.

— Nu v-a sărit în ochi că v-am putea folosi ca momeală pentru a-l prinde pe *Vrăjitor*? întrebă el. N-am face altceva decât să ne uşurăm misiunea, dacă v-am încuraja tendinţa pentru asemenea articole provocatoare.

Ideea asta, plină într-adevăr de bun-simţ, îl ocolise până atunci pe dl. Orsan.

Când Thomas conduse vizitatorul spre ieşire, Orsan îşi sună secretara şi îi dădu dispoziţie să-i aducă imediat toate informaţiile, tot materialul documentar cât de cât accesibil legat de Henry Arthur Milton. Apoi se puse pe treabă şi scrisese un articol vehement despre delăsarea impardonabilă a poliţiei.

Diatriba chiar văzu lumina tiparului, într-o formă mult redusă însă, datorită lipsei de interes ce-o inspiră redactorului de serviciu, care mai avea nevoie de spaţiu pentru a înghesui şi reclama unei cunoscute conserve de carne pentru câini.

Inspectorul şef Bliss de la Scotland Yard citi materialul semnat de Orsan şi rânji:

— Inutilă încercarea de a-l sfătui pe individ — când zeii vor să-l distrugă pe-un individ, atunci îl pedepsesc cu orbirea şi-l pun să scrie articole pentru „*Megafonul*”.

Două zile mai târziu dl. Orsan primi o scrisoare. Era dactilografiată, fusese pusă la poştă într-un sector din nordul Londrei şi adresa expeditorului lipsea.

Sunteți un foarte interesant autor de articole. Oare puteți să vă susțineți opiniile și într-o discuție publică? Intenționez ca de Crăciun să invit toți chiriașii dvs. la un banchet, în care scop am închiriat deja Albert Hall. La ora 21 p.m. voi fi pe podium, pentru a dezbate împreună problema pedepsei capitale. Vă rog să arătați inspectorului șef Bliss scrisoarea și să-mi răspundeți printr-un anunț în „Megafonul”.

Henry Arthur Milton

— Idioțenie! zise dl. Orsan, dar ceru apoi legătura cu Scotland Yard-ul.

Se înfurie și mai mult, după ce Bliss îl invită rece să-l viziteze la birou, în vederea discuției ce se impunea.

— Sunt acasă toată după-amiaza, replică el.

— Și eu sunt toată după-amiaza la birou. Dacă veniți pe la ora 15, îmi voi face zece minute timp pentru dv.

În ciuda opoziției sale, dl. Orsan fu obligat să se deplaseze la Scotland Yard, la ora convenită, dar mai trebui să petreacă un sfert de ceas în sala de așteptare, înainte de a fi condus în biroul arid și searbăd al inspectorului șef. Bliss luă scrisoarea și-o citi.

— Ei, și ce-aveți de gând? Acceptați provocarea?

Dl. Orsan îl fixă bănuitor.

— Credeți într-adevăr că *Vrăjitorul* se va prezenta la Albert-Hall, pentru o polemică? Asta-i complet aiurea!

— Dacă omul scrie că vrea să vină la Albert-Hall, să știți că o și face. Încă nu știu ce se va întâmpla cu dv., dar bine n-o să fie în nici un caz. N-aveți decât să vă inserați răspunsul în „Mefagonul”. Îmi voi da toată osteneala să vă protejez pe cât posibil.

Dl. Orsan nu era fricos, ci doar foarte mirat de părerea inspectorului.

— Doar n-o să-mi spuneți că luați în serios scrisoarea asta absurdă?

— Ba da, și nu vă pot da decât sfatul să faceți și dvs. tot așa.

A doua zi se vorbea pretutindeni despre dl. Orsan și toate ziarele publicară o scrisoare a lui, prin care confirma primirea mesajului din partea aceluia căruia i se spunea *Vrăjitorul*.

Între timp, Scotland Yard-ul stabili că realmente imensa Albert-Hall din South Kensington fusese închiriată printr-un

agent, pentru prima zi de Crăciun. Suma fusese plătită anticipat și o mare firmă de alimentație publică preluase dificila misiune de a asigura ospătarea a 3.000 de invitați. Și acestei firme i se onoraseră anticipat toate cheltuielile.

Cineva încercă să-l determine pe proprietarul Albert-Hall-ului să rezilieze contractul, motivând că interesul binelui public ar reclama aceasta, dar Scotland Yard era de altă părere. Inspectorul Mander vizită atât direcția Albert-Hall-ului cât și firma de alimentație publică și declară că poliția pune mare preț pe realizarea contractelor.

Conform dorinței sale, inspectorul Mander primise misiunea să efectueze toate preparativele necesare rezolvării acestui caz.

— Mă bucur că mi se acordă posibilitatea să repar eșecul meu din cazul Lumiere². De astă dată nu mă voi mai lăsa indus în eroare — nu voi mai fi înșelat!

Inițial, Bliss voi să respingă rugămintea lui Mander, dar solicitarea acestuia fu aprobată undeva mai sus, fiindcă inspectorul avea câțiva prieteni influenți.

În cele din urmă Bliss cedă.

— Asta este într-adevăr o ocazie. Dar vă avertizez! După părerea mea este ultima șansă care vi se mai acordă. Vă predau cazul cu mare neplăcere, fiindcă sunt convins că funcționarul de poliție care se va ocupa în timpul acestui Crăciun de *Vrăjitor*, va pierde partida.

Mander zâmbi.

— Dacă *Vrăjitorul* se va ține de cuvânt, înseamnă că este într-adevăr un magician.

— Treaba asta parcă am mai auzit-o cândva. Bine, n-aveți decât să vă încercați norocul. Din partea mea, mult succes!

Toți chiriașii d-lui Orsan primiră invitații. Bogătașul deveni rapid foarte cunoscut, oamenii și-l arătau unul altuia, se atenționau când apărea în public. Era Omul — care —va—sta—de —vorbă—cu—*Vrăjitorul*!

— Vă sfătuiesc să aveți grijă ca patru medici să se afle în preajma tribunei oratorilor. Și în afară de asta să fie pregătită o salvare pentru a-l transporta pe Orsan la spital.

— Dar de ce chiar patru medici? își întrebă Mander superiorul.

---

² Vezi episodul: „Vrăjitorul promovează Fair-play-ul..”

— Doi pentru Orsan și doi pentru dv., răspunse Bliss ironic.
Dl. Mander zâmbi.

— Cred că *Vrăjitorul* nici n-o să-și facă apariția.

— Sunteți un nerod, replică Bliss indispus.

În Ajunul Crăciunului, dl. Orsan primi al doilea mesaj.

Respectați-vă necondiționat promisiunea! Dacă nu apăreți la Albert-Hall, să știți că nu aștept la tribună mai mult de zece minute — doar atât.

Dar dl. Orsan nu se preocupa în acel moment prea mult de *Vrăjitor*, fiindcă între timp apăruse un nou combatant în arenă, care nu numai că luase telefonic legătura cu el, dar care-l și căutase personal.

Dl. Agnis era o persoană cu capul mare, purta barbă și era un adversar fanatic al pedepsei cu moartea. Îi explică d-lui Orsan că luptase pretutindeni în lume unde se vorbea engleza împotriva pedepsei capitale, și-l rugă pe acesta să fie de acord ca el, Agnis, să vorbească în locul *Vrăjitorului*, dacă ar fi să nu apară, așa cum se zvonise. Părea să fie un bărbat întrutotul onorabil, era bine îmbrăcat și-l trată pe dl. Orsan cu cea mai mare considerație. În afară de asta, își făcuse apariția în automobilul propriu.

— În nici un caz *Vrăjitorul* nu va veni la această întrunire! Totul nu-i decât o glumă proastă. Dar de ce să nu folosim totuși ocazia pentru o dezbatere publică?

Propunerea nu-l incomodă pe dl. Orsan, mai ales că-și pusese deja pe hârtie atât alocuțiunea, cât și celelalte cuvinte pe care dorea să le rostească. Dar era o persoană totuși prudentă, astfel că mai întâi luă telefonic legătura cu Scotland Yard-ul.

— Rudolph Agnis? spuse inspectorul Mander. Asta ne mai lipsea. Dar lăsați-l să participe liniștit. De fapt, unde locuiește?

— Nu l-am întrebat. În seara asta mă sună, ca să-i dau răspuns. Este foarte amabil și prietenos.

Mander avu de lucru din plin. Poliția călare abia făcea față mulțimii care se adunase în fața Albert-Hall-ului.

Sute de detectivi fură folosiți, iar accesul nu se permise decât persoanelor care aveau invitații.

— Nu uitați, îl avertiză Bliss pe inspector în după-amiaza zilei de 24 decembrie, că *Vrăjitorul* nu are nevoie neapărat de peruci ori

de bărbi false, pentru a lua înfățișarea cuiva. Dacă își propune să joace un rol, atunci chiar devine personajul respectiv. Vocea sa, gesturile sale, felul său de a se mișca, totul este unitar și fără cusur.

— Puteți avea încredere în mine, răspunse Mander.

— Păi tocmai asta e, că n-am, replică Bliss și-l lăsă pe individ în plata Domnului.

Începând cu ora patru, musafirii își făcură apariția și la ora șapte uriașa sală era plină până la refuz. O orchestră se îngrijea de distracție și se anunță chiar că, după dezbateri, se va putea dansa.

La opt și jumătate inspectorul Mander se deplasă, împreună cu alți trei funcționari, la locuința d-lui Orsan. Fu condus îndată în bibliotecă, unde stăpânul casei îl primi și-l invită să ia loc.

— Îmi mai îngăduiți un moment? Aș vrea să termin mai întâi această scrisoare adresată „Megafonului”.

Mai scrise cinci minute apoi puse stiloul deoparte, aplică sugativă pe ultima filă și vârî scrisoarea într-un plic.

— S-ar putea totuși ca acest *Vrăjitor* să fie un tip primejdios? întrebă el.

— Da, dar asta nu-i o noutate pentru poliție, răspunse inspectorul. Nu trebuie să vă faceți griji. Cum se ivește la intrare și își spune numele, va fi înconjurat de detectivi. L-am putea aresta pe loc, dar vrem să vedem cât de departe intenționează să întindă gluma asta.

— Nu cumva o să tragă în mine... sau o să mă agreseze în vreun fel?

— Aveți încredere în mine.. Sunteți doar sub protecția mea.

Mașina d-lui Orsan aștepta în fața ușii și cei cinci domni plecară astfel la Albert-Hall, unde intrară printr-o ușă laterală. La ora nouă fix, dl. Orsan, înconjurat de funcționarii poliției, își făcu apariția pe estradă. Cei prezenți, care în acel moment festiv uitaseră de toate neajunsurile pricinuite de proprietarul lor, chiar îl aclamară. Urcă apoi nervos la tribună și rămase nemișcat, cu brațele încrucișate.

În sală se așternuse acum o tăcere adâncă. Puținii reporteri privilegiați, cărora li se permisese accesul, priveau curioși în jurul lor, încercând să vadă din ce parte își va face apariția *Vrăjitorul*.

Tensiunea devenise insuportabilă.

Dintr-odată se iscă rumoare, când un tip bărbos se ivi în conul de lumină al reflectorului. Mander dispusese ca tribuna oratorilor să fie puternic iluminată.

— Fiindcă *Vrăjitorul* n-a venit, începu el cu o voce răsunătoare, aş vrea să vorbesc în locul său şi să am un schimb de opinii cu dl. Orsan în privinţa pedepsei capitale. Mi-am făcut câteva notiţe privitoare la tema asta şi vă rog să...

Între timp dusesse repede mâna la buzunar, dar încă înainte de-a izbuti să şi-o retragă, fu înconjurat de-o ceată de detectivi care îl scoaseră târâş din sală.

— Treaba e în ordine, zise Mander zâmbind. D-le Orsan, nu cred că are rost să mai rămâneţi.

Patru funcţionari îl însoţiră pe acesta până la ieşire şi inspectorul se grăbi să ajungă la cel arestat, pentru a-l interoga.

Domnul Agnis spumega.

— Dacă mai îndrăzneşte cineva să se atingă de barba mea, îi crap capul!

— E într-adevăr o barbă veritabilă, îi spuse un detectiv lui Mander. Şi domnul are suficiente acte personale asupra sa — este într-adevăr dl. Agnis!

Inspectorul verifică documentele şi trebui să accepte ideea că se întâmplase o greşală extrem de penibilă.

— Ştiam că veniţi încoace, dar am crezut pentru un moment că *Vrăjitorul* va voi să se folosească de identitatea dvs. pentru a-l lichida pe dl. Orsan, începu Mander. Aşa se şi explică reacţia de scurt circuit a băieţilor când au văzut că vârâţi mâna în buzunar...

— Da, ţineam cu tot dinadinsul să viu. Atât convingerile mele cât şi suma de 200 de lire pe care mi-a oferit-o un domn pentru a dezbate public cu dl. Orsan chestiunea, m-au făcut să vin special din Manchester încoace.

Inspectorul îl privi înspăimântat.

— Ei, în orice caz, domnul acesta nu este *Vrăjitorul*. Am spus eu, de la bun început, că n-o să vină şi într-adevăr nici n-a venit. Astfel, Bliss s-a mai făcut de râs încă o dată.

Se înapoie la Scotland Yard, unde inspectorul şef aştepta deja neliniştit noutăţile.

— Dar la dracu, de ce n-aţi telefonat? întrebă Bliss furios, când află ce se întâmplase.

În clipa următoare se năpusti pe scări în jos și ajunse cu o mașină într-un tempou turbat la domiciliul d-lui Orsan. Un valet îi deschise.

— Da, dl. Orsan este deja de câțva timp acasă.

— Unde se află acum?

— În camera sa de lucru.

Dar nu era acolo și nici în dormitor nu dădură de el. După ce scotociră prin toată casa, îl descoperiră în cele din urmă într-o debara micuță, la etaj. Era legat, în gură i se vârase un căluș și se afla acolo de la ora trei!

Vrăjitorul pătrunsese în casă prin coridorul discret care făcea legătura între garaj și camera de lucru, își compusese în tihnă înfățișarea d-lui Orsan — el, care putea intra în câteva zeci de secunde în pielea cuiva — și împinsese atât de departe nerușinarea încât să îmbrace și unul din costumele favorite ale acestuia. Astfel deghizat, se urcase la tribuna de la Albert-Hall.

Dar mai înainte de asta, forțase și seiful din bibliotecă, de unde extrăsese 7000 de lire sterline în bancnote.

După o săptămână, d-na Brown primi un pachet care conținea aceeași sumă.

Pe un bilețel care se afla tot acolo, se putea citi; „*Un dar întârziat de la Santa Claus*”³.

6. VRĂJITORUL ȘI FEMEIA FATALĂ

În apropiere de satul St. Mary Church se întâmplă într-o zi un accident de automobil, din fericire însă nu cu urmări grave.

În curbă se întâlniseră două mașini care rula cu viteză excesivă. Amândouă mergeau respectând doar foarte aproximativ benzile de circulație și aproape că intrară în coliziune. Autoturismul d-lui Bayford rămase pe șosea, dar celălalt fu ejectat din curbă, se răsturnă, și ajunse astfel într-o poziție nefericită, chiar deasupra șanțului adânc și plin de apă. Pilotul imprudent s-ar fi înecat desigur, dacă dl. Bayford n-ar fi avut suficientă prezență de spirit și tot atâta putere încât să-l salveze. Dar omul

---

³ Moș Crăciun (engl.).

dispunea de forța a trei bărbați obișnuiți, și în afară de asta era în cea mai bună dispoziție, fiindcă venea de la logodna sa.

Dl. Bayford ajunsese rapid la marginea acostamentului și săltă cu putere aproape supraomenească mașina răsturnată, atât, încât făcu posibil ca bărbatul care se afla la volan să se elibereze din situația sa precară.

— Îmi pare teribil de rău, spuse Bayford amabil. Probabil că vina noastră este la fel de mare sau la fel de mică.

Celălalt zâmbi slab:

— Dintotdeauna mi s-a prezis că voi sfârși de moarte violentă, replică el, dar încă nu mi-a spus nimeni că-mi voi lăsa viața într-un șanț de la marginea drumului.

Apoi se prezentă lui Bayford ca fiind exploratorul Marksens.

— Formidabil, spuse Bayford.

Nu auzise niciodată până acum despre exploratorul Marksens, dar îl luă imediat drept o personalitate.

— Cel mai bine ar fi să vă duc cu mașina mea până la Babacombe, zise el.

Dar în momentul când făcu propunerea asta, apărură în scenă grădinarul vilei din apropiere. El și stăpâna lui observaseră de sus accidentul.

— *Madame* vă roagă să poftiți în casă. Vrea să telefoneze garajului din Babacombe și, între timp, vă puteți reface.

Dl. Marksens fu de acord, dar dl. Bayford insistă să aducă el însuși ajutorul necesar.

— Mi-ați salvat într-adevăr viața, spuse Marksens, și dacă mă gândesc la toate primejdiile prin care am trecut până acum, cred că ar fi fost într-adevăr rușinos să-mi închei viața astfel...

— Da, da, ar fi fost al dracului de neplăcut, răspunse Bayford repede, fiindcă pentru el, mulțumirile însemnau un ce penibil.

— Sper ca într-o bună zi să ajung în situația de-a mă revanșa.

Marksens scutură zdravăn mâna lui Bayford și îl urmă apoi pe grădinar. Trecură pe lângă pajiștea de gazon tunsă scurt și de straturile de flori, care radiau o frumusețe calmă și ajunseră la clădirea modernă și îngrijită a conacului. O doamnă mai în vârstă îl primi pe Marksens prietenos. Purta o rochie de mătase de culoare închisă, o scufie albă și o camee mare, din care un bijutier priceput migălise o broșă.

După ce musafirul făcuse o baie fierbinte și se echipase cu costumul de zile mari al grădinarului, d-na Reville Ross îl plimbă prin casă și-i prezentă cu o nedisimulată mândrie comorile.

Interioarele erau totuși în destule cazuri distonante. De pildă, ieftina fotografie mărită care străjuia pe un perete al camerei de zi, nu se potrivea defel cu mobilierul frumos, ales într-adevăr cu cea mai mare grijă.

— Acesta-i defunctul meu soț, explică ea. Și-a pierdut viața într-o catastrofă feroviară, dar a avut grijă de viitorul meu. Își desprinsese broșa din piept, deschise capacul și-i arătă chipul unei tinere drăguțe, de aproximativ șaisprezece ani. Sigur că ați auzit deja de ea, este cunoscuta actriță de cinema, Stella Maris. Și este englezoaică, adăugă ea triumfătoare, deși toată lumea o ia drept americană sadea. Dacă s-ar afla că de fapt se numește Betty Ross, și-ar pierde pe dată popularitatea. Și vă pot arăta o tăietură dintr-un ziar, un articol în care ea afirmă că n-a fost niciodată în Anglia. Dar în taină, vine la mine în fiecare an, pentru o lună. Nici nu vă închipuiți cât de mult mă iubește. Casa asta tot ea mi-a cumpărat-o. Am servitorii mei, un șofer, un grădinar, o mașină și tot ceea ce îmi doresc. Fiica mea afirmă mereu, că nu există nimic pe lume ce n-aș merita...

Dl. Marksens o ascultă interesat pe bătrâna doamnă. Se exprima în cel mai pur dialect Cockney londonez⁴ și distona destul de mult ca înfățișare cu această casă selectă.

Inspectorul șef Bliss o știa pe Louise Makala, căreia nu-i spunea decât „Lou”. Avusese cu ea două convorbiri mai îndelungate, reproșându-i destule, dar pe Louise n-o puteai nici măcar intimida prea ușor, necum să-i insuflă teamă. Nu reușise s-o înspăimânte; cel mult o plictisise.

Lou avea o locuință frumoasă în Grosvenor Street, un intendent, mai mulți servitori și un șofer. În afară de asta avea o vilă la țară, un apartament la Paris și un conac în Leicestershire. Nu numai Bliss, dar și ceilalți bărbați care o cunoșteau, o considerau drept cea mai frumoasă femeie pe care o întâlniseră. Dar această femeie era o infractoare, era un VAMPIR — nefericise

---

⁴ Din partea de est a metropolei, unde locuiesc în general persoanele cu o situație materială mai modestă.

până acum destui bărbați sufletește — iar financiar îi ruinase. Nu trebuia să-și dea prea mare osteneală să-i găsească, fiindcă frumusețea ei și înfățișarea ei strălucitoare ademeneau destule victime.

— Cine-i doamna? întrebă Sir George Cestein pe portarul hotelului Felles.

Află că este d-ra Blenhard, fiica unui australian bogat, și că locuia în cel mai scump apartament al hotelului.

Sir George se luă după ea și ridică batista, sau mănua sau vreun alt obiect pe care ea îl lăsase să-i cadă, dar după douăzeci și patru de ore, aventura se termină foarte brusc...

— Ori îmi dați imediat un cec de cinci mii de lire, ori strig după ajutor și cer să vină poliția!

Sir George doar o sărutase, dar comisese imprudența fatală de-a invita-o la el, la hotelul Margravine.

Se holbă la ea siderat. Rochia era sfâșiată și coafura-i răvășită, dar ea fusese cea care se „aranjase” fulgerător astfel. Sir George se dezlănțui furios, dar ea insistă inflexibilă. Mai apărură acum și camerista ei, și-ntradevăr nobilul completă cecul pretins, cu care Lou trimise îndată pe fată la bancă. Sir George amenință că va merge imediat la Scotland Yard, dar așa ceva mai auzise ea de prea multe ori ca să se mai sperie din atâta lucru.

Își atinsese scopul, fiindcă peste puțin timp după aceasta, cele cinci mii de lire intrară în posesia ei.

Când avusese prima oară de-a face cu Bliss — el o căutase — și când aflase ce funcție îndeplinește, se sperie destul de puternic, dar se reculese rapid.

— Îl cunoașteți pe Sir Roland Perfenn? întrebă el sever.

Ei îi veni să râdă, fiindcă Sir Roland era consilier secret și un vizitator zelos al bisericilor. Ar fi fost ultimul care ar fi putut s-o reclame pentru extorcare.

— Afirmă el cumva treaba asta? întrebă ea distrată.

Bliss trebui să nege.

— În orice caz, mi-a ajuns la ureche..., începu el și-i povesti aventura lui Sir Roland, cel galant și amabil.

— Da de ce nu-l chemați încoa, bunul meu domn Bliss? E extrem de ușor. Numărul lui îl aflați din cartea de telefon, așa că...

Nu era în situația de-a face uz de invitația ei, dar încercă să-i explice părințește:

— Până acum ați tras pe sfoară doar bărbați cărora le e imposibil să vă reclame, fiindcă n-au voie să se compromită în fața opiniei publice. Dar mai devreme sau mai târziu, vă veți alege în mod greșit victima. Când judecătorul va întreba dacă există cineva care să știe ceva despre dv., mă voi prezenta ca martor și voi depune sub jurământ: „Această doamnă este o șantajistă notorie”. Știți că în acest caz puteți să luați douăzeci de ani?

Ea se mulțumi doar să-i râdă în nas:

— Dacă un general pierde bătălia, atunci s-a terminat cu el, și dacă un dresor de lei nu-și poate stăpâni animalele, acestea îl sfâșie... nu începeți acum să-mi spuneți despre ulciorul care merge la apă, până când se sparge, că atunci chiar încep să urlu! Dacă fac o greșală, n-am decât să plătesc. Dar fiți convinși că n-am s-o fac. Îmi permiteți să vă ofer un cocktail?

Bliss zâmbi apurig și negă din cap.

Ea se așezase pe speteaza unui scaun mare, splendid tapisat, înclinase capul într-o parte și-l privea ironic.

— În loc să-mi țineți astfel de predici moralizatoare, ar trebui de fapt să-mi cereți ajutorul. Cred că sunt singura persoană din Londra care ar putea să-l captureze pe *Vrăjitor*!

Această aluzie răutăcioasă îl deranjă destul de mult. În ultima vreme *Vrăjitorul* făcuse să se vorbească iarăși mult despre el, fără ca poliția să poată înregistra nici cel mai mic succes.

— Aveți mai bine grijă să nu vă înhațe el! răspunse oarecum neputincios Bliss.

— Pentru numele lui Dumnezeu, chiar credeți că *Vrăjitorul* îmi poate face vreun rău? Zău, d-le Bliss, dacă la Scotland Yard ar fi femei ca mine, individul ar fi fost de mult prins. Chiar îmi doresc să se lege o dată de mine — ia uitați-vă aici!

Între timp ajunsese la cămin și se oprise chiar lângă el.

Din cauza asta inspectorul nu observă că deschisese o ușă micuță, camuflată în ancadramentul din marmură. Când se răsuci, avea un Browning în mână.

— Aveți permis de portarmă? întrebă el aspru, alegându-se cu un hohot de râs.

— Hai să fim serioși. Sigur că am. Dar mult mai important e că și știu ce să fac cu un pistol. Am fost căsătorită cu un fermier și

am trăit doi ani în Australia. Acolo am locuit într-o zonă izolată și el m-a învățat să mînuiesc armele. Ce-mi dați dacă-l prind pe *Vrăjitor* — o medalie?

Inspectorul clătină capul, negând:

— Ne vom purta binevoitori cu d-ta când vei ajunge în fața judecătorului!

Șase luni mai târziu, Lou făcu totuși o marc greșeală. Dl. Bayford era încă tânăr și plin de inițiativă, cu toate că era logodit cu fiica mezină a Lordului Rendlesham. Întâmplarea făcu s-o cunoască pe Lou și frumoasa femeie îl fermecă imediat. Invitația de-a lua ceaiul la ea, îl flată peste măsură. Realitatea era însă alta: era ținut din scurt și știa foarte bine că părintele lui nu-i va pune la dispoziție sume prea mari.

După ce Lou își jucă scena cea mare și pretinse un cec de zece mii de lire, Bayford încremeni și de-abia mai reuși să gândească limpede.

— Persoană nerușinată! Ce minciună sfruntată! Dar nu eu v-am rupt rochia — atâta doar că v-am sărutat! Pesemne că sunteți nebună dacă puteți afirma așa ceva!

Vorbele sale o lăsară rece și indiferentă.

— De unde să scot eu zece mii de lire. N-am acești bani...

Dar deodată își aminti că Lordul Rendlesham tocmai dispusese în aceeași zi transferul a zece mii de lire în contul bancar al viitorului său ginere. Cu asta urma să cumpere o participație. Suma întreagă de plată era de douăzeci de mii de lire, și tatăl lui trebuia a doua zi să vireze și el jumătatea cealaltă. Lou se informase minuțios asupra situației financiare a victimei sale.

— Da nu mai vorbiți prostii. Cunosc exact mărimea soldului dvs. creditor din bancă. În contul dvs. de la Western-Bank se află unsprezece mii de lire.

Dl. Bayford se reculese suficient de mult ca să poată chibzui. De abia acum își dădu seama de situația disperată în care se afla. Nu prea era pe bune cu taică-său, și bătrânul domn își făcuse deja cunoscută intenția de a-și lăsa averea unei societăți de binefacere. Și în afară de asta, Lordul Rendlesham lua astfel de chestiuni foarte în serios, fiindcă se plîngea tot timpul de decăderea moralei. Logodnica... Ei bine, logodnica îl iubea desigur, dar dacă ar fi aflat de această încurcătură sentimentală, ar fi desfăcut logodna.

Toate astea îl marcară puternic sufletește. Paloarea îl invadă și era în pragul unei crize de nervi. În cele din urmă completă cecul la valoarea dorită. Lou îl mai reținu în apartament, în așteptarea cameristei care plecase la bancă.

În răstimpul ăsta, Bayford îi spuse ce credea despre dânsa, dar Lou știa deja, pe dinafară ce obișnuiesc bărbații să spună în asemenea situații și nu-și mai dădu osteneala să-i asculte cuvintele agitate.

Considera că nici nu merită să-și apere față de el propriul punct de vedere și să-și justifice astfel procedeul. Conform părerii ei, bărbații erau niște hoți și bandiți înăscuți, care — fără menajamente și fără scrupule — pângăreau cinstea femeilor. Iar ea, Louise Makala, voia să le răzbune. Dar lucrurile astea le tot spusese cu alte ocazii, așa că se plictisise să mai repete și acum aceeași poveste.

— Da, vă aflați într-o situație a dracului de neplăcută, acceptă ea în cele din urmă. Dacă vreți, puteți să vă duceți la poliție sau să vă adresați *Vrăjitorului*. Acesta se ocupă întotdeauna de inocența năpăstuită. Tare mult îmi doresc să am de-a face cu el!

După un timp, camerista reveni și tânărul fu lăsat să plece.

Dl. Bayford ieși clătinându-se în strada animată și își urmă drumul la întâmplare. Cui să se adreseze în restriștea sa? Tatălui său?

Ideea îl făcu să se cutremure. La fel de puțină înțelegere va găsi la Lordul Rendlesham și la fiica lui. Nu, la acești oameni n-avea ce căuta.

— Hello, ce mai faceți d-le Bayford? îl întrebă deodată cineva.

Se întoarse mirat și se uită țintă la bărbatul care-și pusese amical mâna pe brațul lui.

— A, dl. Marksens! Ați mai pățit ceva după accident? Sper că n-ați răcit cumva?

O ușoară speranță începu să mijească. Poate izbutea omul acesta să-l salveze. Dacă echepezi expediții costisitoare, înseamnă că trebuie să dispui și de o avere mare. Astfel de persoane au câteodată un noroc neverosimil și găsesc comori în orașele acelea dispărute. Deși dl. Marksens purta acum un costum de golf nu prea elegant, ba chiar și pipa lui arăta destul de veche. În afară de asta

lăsase în ultimul timp să-i crească o mică mustață blondă. Dar aici dl. Bayford nu avea dreptate. Dl. Marksens purtase mustață și înainte de accident, doar că o pierduse cu prilejul băii involuntare din șanțul șoselei.

— Ia spuneți-mi, n-ați ieșit acum de la Leathley Court? Cineva mi-a spus încă de-acum vreo câteva zile că în acest hotel locuiește o cunoscută aventurieră... o doamnă... ei, chestiunea nu mă privește...

Bayford îl privi buimăcit.

— O... o doamnă? Întrebă el cu vocea întreruptă.

— Da, dacă vreți să-i spuneți așa. Unul dintre prietenii mei a ajuns să aibă mari dificultăți din pricina unei greșeli relativ inofensive. Din fericire, am reușit să-l ajut. Dar asta desigur nu vă interesează.

Dar Bayford nu fu numai interesat, ci de-a dreptul fascinat.

— Vă rog foarte mult să mă însoțiți acasă... acum chiar, insistă el.

Dl. Marksens își privi ceasul și ezită puțin, înainte da a accepta totuși.

Bliss avea într-adevăr dreptate când afirmă că *Vrăjitorul* nu numai se deghiza, dar că în momentul când interpreta un rol, reușea chiar să fie omul acela. Cercetările sale neobosite îl făcuseră să dea și de urma Louisei. Se afla chiar la intrarea în Leathley Court, când ea descinsese din mașină cu ultima-i victimă. Cum încă nu-i cunoștea în amănunțime metodele, n-o băgase în seamă pe camerista care plecase să încaseze cecul. Dar când îl văzu ieșind pe Bayford — palid și năuc — își dădu imediat seama ce se întâmplase. Și tot atunci, figura răvășită de spaimă a acestuia, îl făcu să recunoască pe tânărul care cu câțva timp în urmă îi salvase viața.

Locuința păgubosului amator de idile nu era departe, dar nu începu să povestească decât după ce se așezară unul în fața celuilalt, în camera de zi.

— Mi s-a întâmplat ceva de necrezut, spuse el disperat. M-am lăsat atras într-o capcană de-a dreptul ordinară; bineînțeles că veți crede că sunt un fustangiu înrăit, dar vă jur că n-am avut nici cea mai mică bănuială, când am acceptat invitația la ceai... Înțelegeți ce vreau să spun?

Din fericire, dl. Marksens cunoaște legătura logică între fapte, altminteri, ascultând doar această relatare dezlănată, n-ar fi reușit, în circumstanțe obișnuite, să-și facă o imagine corectă a întâmplării.

— Zece mii de lire sterline — asta-i într-adevăr o sumă rotundă! Și lucrul cel mai rău este că banii aceștia nici măcar n-au fost ai dvs. Voi încerca în orice caz să vi-i recuperez.

Bayford îl privi uimit.

— Dar cum veți proceda?

— Voi discuta cu ea. Chiar în seara asta veți primi cecul. Și fiți convins că va fi și onorat.

Lou părăsea rareori locuința ei din Grosvenore Square după cină, fiindcă nu vizita mai deloc teatrele sau localurile de lux mondene. Mânca întotdeauna acasă, de cele mai multe ori singură, câteodată, ce-i drept, și cu vreuna din victimele ei.

Și-n seara asta rămăsese acasă și completa în cocheta ei cameră de lucru cecuri pentru furnizori. Apoi mai făcu și niște calcule. Traiul ei era foarte costisitor și înghițea sume uriașe. Dar trebuia să-și permită un asemenea *standing*⁵, pentru ca bărbații să se simtă în siguranță.

De fapt, era chiar foarte econoamă și își administra bine avutul. Storcea sume mari de la victimele ei, dar ținea o contabilitate exactă și era absolut lipsită de orice tendință de a risipi. Nu bea, fuma rareori, nu paria și evita jocurile de noroc.

Nu reuși să termine ce-și propusese, fiindcă un servitor bătu la ușă, intră și-l anunță pe marchizul Crevitte-Soligny. Ridică privirea din calculele ei, apoi își răsfoi nedumerită agenda fiindcă nu putea să-și explice această vizită.

— Marchizul de Crevitte...? Poftește-l înăuntru.

Poate că era prietenul vreunui cunoscut, care venea să se convingă dacă relatarea entuziastă privind farmecul ei deosebit are și corespondent în realitate.

Nu-l cunoștea pe domnul înalt și zvelt, cu părul alb, care se înclină galant în fața ei și-i sărută mâna. Arăta viril și interesant, avea o mustață căruntă, tunsă scurt, și trăda militarul de carieră. În butoniera lui era vârâtă rozeta Legiunii de Onoare.

---

⁵ Standing (engl) — Aici în sens de situație.

— Se pare că *madame* nu reușește să-și amintească de mine? întrebă el în franceză.

Ea dădu din cap, negând.

— Îmi cer mii de scuze, dar într-adevăr nu știu când am avut plăcerea să...

— Nu-i nimic, spuse marchizul în engleză, apoi se întoarse agale la ușă și o încuie.

În clipa următoare ea ajunsese la cămin și deschisese deja compartimentul secret placat cu marmură. Dar înainte de a scoate pistolul, auzi iar vocea musafirului insolit.

— Lăsați pistolul acolo unde este. Am în mână o armă. Cu ea nu se împușcă, dar dacă o voi folosi, chipul dvs. va fi atât de mutilat încât va trebui să vă recalificați. Eventual ca sperietoare de ciori. Vă rog să vă întoarceți spre mine.

Ea se supuse.

— Dar cine sunteți?

El zâmbi.

— Cel pe care doreați atât de mult să-l întâlniți — mi se spune *Vrăjitorul*!

Louise Makala îl fixă neîncrezătoare.

— Poftim? Dvs. sunteți *Vrăjitorul*? Înseamnă că v-ați pus perucă?

Oaspetele confirmă.

— Dar luați loc dragă colega. Ați ușurat azi un prieten de-al meu de zece mii de lire.

Nici un mușchi de pe fața ei nu tresări.

— Vorbiți despre lucruri pe care nu le înțeleg, începu ea.

El râse vădit amuzat, puse arma pe masă, apropié un scaun și se așeză.

— Ei, se pare că va trebui să stăm ceva mai mult de vorbă, d-ră ROSS!

Cuvintele acestea și mai ales numele rostit o făcură să tresară, vădit marcată.

— Departe de mine să reprob faptul că vă îmbogățiți extorcându-i pe niște bărbați lipsiți de caracter. Meritau să-și piardă banii. Și până acum v-ați ales victimele cu atâta minuție că a trebuit să vă admir inteligența.

În clipa aceea se auziră bătăi în ușă. Din câțiva pași silențioși *Vrăjitorul* ajunsese acolo și răsuci cheia fără zgomot.

— Intră! strigă Lou cu respirația tăiată. Obrajii i se roșiră de emoție și ochii luceau triumfător.

Servitorul Bennet își făcu apariția.

— Inspectorul șef Bliss de la Scotland Yard, anunță el.

Ea aruncă o privire pătrunzătoare *Vrăjitorului*. Se afla acum lângă masă și puse mâna pe armă, pe care o făcu pe neobservate să dispară în buzunar.

— Lăsați-l pe dl. Bliss să intre.

Înainte ca Milton să poată interveni, ușa se deschise și mai mult. Pesemne că Bliss așteptase în apropierea ei. Privirea lui trecu de la Lou, la străinul îmbrăcat ireproșabil.

— N-aș vrea să deranjez, d-ră Makala. Ceea ce avem de discutat nu este foarte urgent.

— Dar vă rog să vă apropiați, interveni *Vrăjitorul* politicos. Voiam și așa să plec.

— Rămâneți aici, porunci ea. Era chiar lângă cămin, astfel că putea să extragă Browning-ul, dacă ar fi intrat și s-ar fi așezat între ei.

Vrăjitorul săltă puțin din umeri.

— Cum doriți...

Inspectorul șef Bliss îl salută cu o înclinare ușoară.

Milton făcu același lucru.

— A, beneficiaz de o ocazie fericită că-l întâlnesc aici pe cunoscutul detectiv, zise el, fiindcă aș vrea să vă consult într-o chestiune dificilă. Cunosc o bătrână doamnă care locuiește într-o frumoasă vilă din Devonshire. Bătrâna crede că fiica ei este totuna cu Stella Maris, celebra actriță de cinema. Dar nu-i adevărat. Și acum se pune întrebarea: n-ar fi mai bine să i se explice doamnei că fiica ei este... mă rog, ceea ce este?

Lou pălise îngrozitor și fu obligată să se așeze.

— Nu văd ce m-ar interesa treaba asta, răspunse Bliss în tradiționala sa manieră nepoliticoasă, apoi, întorcându-se spre Lou, se adresă acesteia cu vocea scăzută. Makala voiam doar să aflu de la dv. dacă ați întâlnit vreodată pe un anume domn Marksens?

El îi descrie înfățișarea persoanei, dar Lou negă.

— Poliția este convinsă că el este *Vrăjitorul*. Am aflat că în ultimul timp a făcut investigații cu privire la dvs. Cunoașteți poate un detectiv particular cu numele acesta?

— Nu, răspunse ea hotărât.

Bliss se răsuci către celălalt domn, care se afla acum în fața oglinzii, studiindu-și degajat înfățișarea.

— Cine este dânsul de fapt, întrebă el încet.

— Marchizul Crevitte-Soligny, răspunse ea după o scurtă pauză. Îl cunosc de vreo câțiva ani.

Bliss îi mai dădu câteva instrucțiuni despre ce avea de făcut, în situația că ar fi vizitată de dl. Marksens, dar ea de-abia asculta.

Scurt timp după aceea, inspectorul șef își luă rămas bun, și ușa se închise în urma lui cu un ușor țâcănit.

— Deci, cam asta ar fi, spuse *Vrăjitorul* amabil. V-aș ruga acum să completați un cec de zece mii de lire, în favoarea d-lui Bayford.

— Și dacă n-o fac?

Zâmbi, privind-o insistent.

— Atunci mă obligați să mă duc la mama dvs. și să-i spun adevărul despre „profesia” fiicei adorate, răspunse el politicos. Nu cred că va fi foarte bucuroasă aflând că — în afară de o oarecare asemănare cu Stella Maris, celebra vedetă a ecranului — n-aveți nimic comun cu ea, ci sunteți doar o șantajistă ordinară.

O privise pătrunzător și știa că jocul era câștigat. Descoperise cum puteai șantaja... șantajista.

— Foarte curios, spuse Bliss, că Lou s-a retras dintr-odată din activitatea ei. A vândut toate casele și celelalte proprietăți și s-a stabilit undeva în Devonshire. Pariez că a prins-o frica de *Vrăjitor*!

7. NATURĂ STATICĂ SAU PORTRET?

Aproape toți oamenii au un cal de bătaie și o ocupație preferată. D-na Gradling era fotografă amatoare și își amenajase în spatele casei un mic atelier. Pentru asta folosi o parte a garajului spațios. În principal o interesau compozițiile florale, și, într-o zi, tocmai când pregătise pe stativ, pentru fotografiat, o vază venețiană în care tronau niște crini superbi, *Vrăjitorul*, hăituit de poliție, forță ușa garajului pentru a-și procura benzină.

Din întunericul garajului, pătrunse deodată în atelierul iluminat *à giorno* de lămpile puternice, deci tocmai în clipa când d-na Gradling expunea placa fotografică. Nu era însă travestit, și asta era lucrul cel mai important.

Vrăjitorul auzi cum ea trage un sertar și sunetul unui obiect care se izbește de lemn.

— Nu vă mișcați că trag! strigă ea.

Omul râse doar, și ușa se închise brusc.

Când se ivi poliția, dispăruse de mult. Funcționarii îi spuseră că urmăresc un hoț de autoturisme. Nu și cine era acesta, fiind vorba de un secret. În nici un caz ziarele nu trebuiau să aibă posibilitatea de a se amuza iar — presupunând un eșec — pe seama autorităților.

D-na Gradling păstră ca pe un fel de curiozitate această placă, și Henry Arthur Milton nu știa nimic despre faptul că imaginea lui fusese fixată atunci.

Vrăjitorul rămase câțva timp la Paris. Îi plăcea să se retragă acolo când asfaltul londonez se încingea prea tare sub picioarele sale. Bliss primi într-o zi o scrisoare din Franța, redactată pe o hârtie de-un albastru deschis. Ca de obicei, fără formula de adresare ori de încheiere...

În strada Hogarth din Soho, o doamnă ține un club pe care-l recomand atenției dvs. M-am gândit chiar s-o pedepsesc eu însumi, deoarece o consider un pericol pentru binele public. Vinde produse alcoolice la ore când aceasta este interzis. Sigur, nu-i decât o greșală mărunță, dar sub acest pretext se poate pune capăt activității ei nocive. Numele: D-na Freda Gradling, Hogarth Street, condamnată la 7 martie 1921 la Manchester pentru înșelăciune. Șase luni de închisoare.

Henry Arthur Milton era un om care făcea ca imposibilul să devină posibil, și lui Bliss îi era ciudă că *Vrăjitorul* știa mereu să aranjeze astfel lucrurile, încât Scotland Yard-ul să-i fie și obligat pe deasupra. Încă înainte de convorbirea sa cu Manchester-ul, știa că informațiile lui sunt veridice.

Cazul în sine îl transmise spre rezolvare autorității polițienești competente. Se făcu o razie și d-na Gradling compăru în fața justiției. Fu condamnată la trei luni închisoare.

Pentru servirea de băuturi alcoolice în orele când acest fapt nu era permis, pedeapsa vi se pare poate prea mare, dar poliția mai dăduse în timpul percheziției clubului și de niște lucruri, pe care *Vrăjitorul* nu le amintise în scrisoarea lui — poate doar le sugerase...

D-na Gradling aflase cine o reclamase și Bliss ordonă o anchetă temeinică, deoarece ținea foarte mult ca secretul de serviciu să nu fie în nici un fel încălcat. După ce sentința fu pronunțată, condamnată se răsuci în banca acuzaților.

— Puteți să-i spuneți prietenului dvs., *Vrăjitorul*, că o să regrete cândva că m-a turnat, strigă ea supărată către Bliss.

Inspectorul șef fierbea de mânie.

Comandantul circumscriptiei negă categoric că ar fi spus ceva despre *Vrăjitor*, iar detectivii care participaseră efectiv la arestare, o făcură și ei tot așa.

D-na Gradling era o femeie bogată și reușise să-și mărite foarte bine fata. Felul în care își strânsese averea, nu era în definitiv un secret. În afară de club, mai pusese în mișcare destule activități secundare lucrative, și multe cecuri, pe care erau înscrise sume mari, alimentaseră contul ei bancar — pentru a o determina să păstreze discreția cu privire la anume incidente penibile. Când urmă să fie dusă la Holloway, îl mai zări o dată pe funcționarul care îi spusese că *Vrăjitorul* o denunțase. Era foarte nervos, fiindcă Bliss pusese în mișcare cerul și pământul, pentru a afla cine trăncănise.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu cumva să divulgați că știți de la mine treaba asta, o rugă el.

— Aș da zece mii lire sterline dacă l-aș putea înhăța pe *Vrăjitor*. Am auzit destule despre el, dar nu l-am văzut încă niciodată.

— Ciudat, spuse funcționarul limbut, doar v-am întâlnit pentru prima oară chiar în seara în care *Vrăjitorul* a forțat ușa garajului dvs., pentru a fura benzina...

Ea îl privi țintă.

— Ce... *Vrăjitorul*? Acela a fost *Vrăjitorul*? întreabă ea cu vocea gătuită. Polițiștii au spus doar că e un spărgător obișnuit!

— Vreți să spuneți, un hoț de mașini, o corectă el. Se bucură de efectul pe care-l stârniseră vorbele sale. Da, acela a fost

Vrăjitorul. Într-adevăr, o coincidență remarcabilă. Întâi comite o spargere la dvs., apoi face să fiți arestată.

Dar d-na Gradling nu-l asculta.

Obținuse permisiunea de a discuta cu fiica ei căsătorită, înainte de a fi transportată la Holloway.

— Annie, îi zise ea, în atelierul meu vei găsi o casetă neagră cu negative. Se află în cel de-al doilea sertar — de jos în sus — al scrinului. Du obiectul la bancă și păzește-l cu mare atenție până când voi ieși.

— Dar nu vrei să faci recurs? întrebă fata.

— Ajung mult mai repede în libertate, dacă nu întreprind ceva. Încheie și contractul de închiriere pentru casa din Maddox Street. Putem obține de la poliție autorizația de funcționare pentru club. Acolo vom deschide FURNACE⁶ CLUB. Numele acesta l-am găsit azi noapte.

Doamna Gradling își executa acum pedeapsa și lucra la spălătoria închisorii. Și în acest timp, gândurile ei erau preocupate de clubul cel nou, dar își stoarse creierii și pentru a găsi cum ar putea să se răzbune pe *Vrăjitor*.

Dar tocmai atunci — coincidență nefericită! — fiica ei se străduia să reabiliteze reputația mamei. Cunoștea influența presei și, când d-na Gradling era deja de o lună la Holloway, Annie se apucă să facă publicitate pentru FURNACE CLUB. N-avea un stil prea fascinant, dar ceea ce scria putea fi totuși considerat ca o cozerie acceptabilă. Redactorul de serviciu al lui POST HERALD citi articolul pe care ea îl trimisese de curând și interesul său se trezi când ajunse la un anume pasaj. Sună și dădu dispoziție să fie chemat un reporter.

— Vizitați-o pe doamna și vedeți ce se poate face din chestia asta!

Luă un creion albastru și încercui un pasaj.

În următoarea ediție de duminică a ziarului apără un articol interesant. Titlul anunța cu litere de-o șchioapă: RĂZBUNAREA VRĂJITORULUI și puteai afla ce i se întâmplase d-nei Gradling în noaptea în care fotografia crinii din vaza venețiană.

---

⁶ Cuptor, sobă (engl.).

„Mama mi-a povestit despre chipul omului care se poate vedea clar pe placă. Dar cum ea a fost o femeie plină de menajamente, nu a predat poliției fotografia.

Sunt ferm convinsă că Vrăjitorul a născocit despre ea toate poveștile astea josnice, toate calomniile... Ea este complet nevinovată și n-a făcut nimic din ceea ce i s-a imputat în fața judecății.”

În același articol mai scria că interesantul negativ se păstrează într-un loc sigur și că despre problema respectivă se va mai discuta.

Dl. Bliss nu citea POST HERALD.

Annie realiză totuși că spusese prea multe și refuză toate interviurile ce i se propuseseră. Oare ce-o să zică maică-sa când va ieși da la închisoare? Cu soțul ei nu putea să discute despre așa ceva, fiindcă dl. Leppold avea o antipatie față de soacra lui și evita chiar să-i pomenească numele.

D-na Gradling fusese foarte violentă cu el, fiindcă inițial viitorul ei ginere își făcuse apariția la club dându-se drept contele Giolini, cu toate că nu era nici pe departe așa ceva. Faptul n-a fost descoperit decât după nuntă.

Dar încolo, Annie n-avea de ce să se plângă de soțul ei. Era foarte bogat, își permitea să întrețină un apartament luxos în Jermyn Street, trăia pe picior mare, îi dăruia bijuterii și o ducea anual câte o lună la Monte Carlo, Deauville sau alte stațiuni balneare montane.

Deseori, ea încercase să ghicească profesia lui. El amintise doar că lucrează în City, dar n-avea un birou și de obicei își petrecea timpul în vestul Londrei. În orice caz, profesia lui reclama un volum foarte redus de muncă.

Annie vorbise cu el o dată despre *Vrăjitor*, dar constată că subiectul nu-l interesa. Când era seara acasă, citea de cele mai multe ori ziarele. Dădea o atenție specială veștilor din City. În general era un bărbat econom, care-și investea banii cu folos. Spera că-i vor ajunge într-o bună zi pentru a se stabili la Paris, fiindcă iubea foarte mult acest oraș.

Și Annie, citea ziarele asiduu, dar curiozitatea ei era pe deplin satisfăcută după ce parcurgea rubricile, privind dezbaterile tribunalelor.

Într-o seară lăsă ziarul în poală.

— Oare nu-i îngrozitor, Alfred, întrebă ea, că au loc atâtea spargerii? Iată, duminică o bandă a furat iarăși briliante în valoare de patruzeci de mii de lire dintr-un magazin din Hatton Garden. Hoții au reușit să scape și nu s-a găsit nici cea mai mărunță urmă a lor. Dacă eu aș fi salariată a Scotland Yard-ului...

— Da, dar nu ești, zise dl. Leppold iritat, și este mai bine să abandonăm discuția.

La Scotland Yard aceste furturi erau primite relativ calm. Funcționarii poliției nu erau nici ei decât niște oameni și dacă bijuterii nu se îngrijeau de cele mai elementare măsuri de siguranță, dacă nu-și angajau un paznic și dacă își păstrau comorile în niște seifuri primitive și învechite, n-aveau decât să suporte consecințele. Poliția făcea tot ce era posibil pentru a elucida diversele delikte, dar în definitiv Scotland Yard-ul n-avea cum să și ghicească...

— Putea să fi fost Lewing sau Martin sau Crooford, reflectă Bliss. Poate și banda aceea pariziană care vine mereu la Londra pentru astfel de lovituri.

Banțele care acționează având ca punct de plecare străinătatea, sunt de regulă greu de descoperit. Parisul se află la câteva ceasuri de Londra și dacă un membru al unei astfel de organizații rezidează în metropola britanică pentru a face toate preparativele ce se impun, dacă întocmește un grafic orar minuțios și procură aparatura și instrumentele necesare, ceilalți pot veni sâmbătă seara, iar luni dimineața sunt de mult plecați cu prada.

Într-un asemenea caz era vital să dibui agentul londonez al bandei.

Dl. Leppold nu-și dădu osteneala să citească interviul pe oare soția sa îl acordase reporterului la POST HERALD.

— Ți dau doar un sfat amical: evită reclama inutilă. N-ai nici un motiv să concentrezi asupra ta atenția opiniei publice.

— Am făcut-o doar în interesul biete mele mame, draga de ea, răspunse ea agitată. Și sunt ferm hotărâtă să iau caseta cu negative de la NORTHERN & SOUTHERN BANK.

Dintr-o dată, el fu extrem de interesat.

— Maică-ta are ceva depus la această bancă?

— De ani de zile îşi ţine acolo banii, de asemenea are şi un compartiment din tezaur în care-şi păstrează actele, dar de ce râzi?

— N-am râs, răspunse el şi îşi reluă ziarul.

După ce Annie se culcă, Leppold se duse în camera sa de lucru, solicită legătura cu Parisul şi avu o convorbire destul de ciudată timp de şase minute. Vorbea deseori cu Parisul şi indicaţiile sale erau totdeauna criptice şi obscure.

A doua zi, îşi bău ceaiul undeva în sudul Londrei, la un militar în retragere care era vădov şi care avea un mic apartament cu două camere.

Era în stare de beligeranţă cu întreaga societate şi-l ura în primul rând pe preşedintele Jockey-Clubului.

— Timp de o lună după aceea, nu faceţi nici o mişcare, apoi îi daţi drumul în America de Sud, în Africa sau unde vă convine. În felul acesta puteţi câştiga *cash*⁷ cinci mii de lire sterline, şi asta este mai mult decât puteţi economisi în patruzeci de ani...

— Bine, dar în situaţia asta îmi pierd pensia, protestă celălalt. Şi bunul meu nume.

— Pe acesta îl pierdeţi oricum, replică dl. Leppold rece. De îndată ce şeful dvs. află că datoraţi bani *book maker*-ilor⁸, s-a terminat cu reputaţia dvs. Pentru început, vă dau cinci sute de lire ca acot. Numără bancnotele şi le puse pe masă. Eu am încredere în dvs. şi dvs. trebuie să aveţi încredere în mine. Voi bate în uşa laterală — astfel. Bătu pe tăblia mesei semnul Morse pentru „unu”. Nu vi se cere altceva decât să ne lăsaţi să intrăm.

Omul îl privi liniştit.

— N-ar fi mai bine dacă m-aţi lega şi mi-aţi pune şi căluş?

— Fiţi fără grijă, răspunse dl. Leppold zămbitor. Vă creăm un alibi care nu va putea fi aruncat în aer nici cu dinamită.

Tipul luă banii şi, după ce dl. Leppold plecă, îi ascunse într-un loc sigur. Considera că planul era foarte simplu şi credea că nu este posibil să fie descoperit. Dar închisorile din Anglia şi din SUA sunt pline de oameni care au nutrit cândva asemenea iluzii.

Când dl. Leppold ajunse în seara aceea acasă, îşi găsi soţia bine dispusă.

---

⁷ bani gheaţă (engl.)

⁸ pers. care ţin registrele la rămăşaguri la curse.

— Am primit o scrisoare de la mama. Mi-a scris despre *Vrăjitor*.

În mod curios, de astă dată el nu-i mai spuse să tacă:

— Da ce ți-a scris?

— E vorba de fotografia pe care i-a făcut-o și tocmai am vorbit la telefon cu Scotland Yard-ul.

Dl. Leppold clipi, dar nu spuse nimic.

— Am vorbit cu un anume domn Bliss. Mi-a spus că este ceva foarte important. Măine iau fotografia de la bancă și i-o duc. Se pare că oamenii ăștia nu dispun de nici o fotografie a individului și este posibil să pun mâna pe recompensa de o mie de lire sterline.

— Atunci, mult succes! spuse dl. Leppold convins. Tipul merita de mult să fie spânzurat. A jucat un renghi foarte urât unui prieten de-al meu. Nu dădu însă amănunte.

După ce mâncară, se duse în camera lui de lucru, încuie ușa, scoase o trusă mică de scule din seif și o băgă în geantă.

La ora zece și jumătate intră într-un bar de pe Shaflesbury Avenue, examină rapid consumatorii — cei doi amici parizieni ai lui veniseră. Zece minute mai târziu părăsi încăperea și francezii îl urmară. Se opri într-un loc convenabil, își aprinse o țigară și-i așteptă.

— E într-adevăr o lovitură strașnică, spuse el. Peste șaptezeci de mii de lire în bancnote englezești și optzeci de mii în bani străini.

— Locuiește cineva în imobilul acela? întrebă unul dintre ei.

— Da, directorul adjunct. Dar a plecat la țară să-și viziteze mama bolnavă.

Cum aflase dl. Leppold toate chestiunile astea, rămase taina lui.

Pătrunse într-o stradelă și bătu la intrarea de serviciu a băncii. Imediat li se deschise și cei trei intrară. Apoi ușa fu iarăși închisă.

— Ce-ar fi să vă legăm acum? îl întrebă Leppold pe paznic. Dar individul bărbos n-avea deocamdată poftă de așa ceva.

— O faceți înainte de a pleca. Mi-ar place să văd cum se dă o spargere.

Leppold aprobă din cap. N-avea nevoie de ghid. Deschise abil grilajul de oțel care asigura intrarea în subsolul băncii, apoi coborî

scara de piatră, urmat de ceilalți trei. Procurase din timp cheia acestui prim obstacol.

La capătul gangului scurt se afla un al doilea grilaj de oțel și se vedea că aici erau în curs niște lucrări. În dreapta și-n stânga, pereții de beton fuseseră spărți, și se creaseră mai multe adâncituri mari.

— Tocmai sunt pe cale să monteze o ușă mare de oțel. Am ajuns chiar la timp, altfel...

Paznicul se minună asupra dexterității cu care lucrau. Într-o oră rezolvară și problema acestui grilaj. Pătrunseră în subterana mare, iluminată destul de bine, astfel încât se orientară imediat. Cutiile blindate ale tezaurului erau așezate în trei rânduri suprapuse și dl. Leppold trebui involuntar să râdă când privi în juru-i.

— O clipă. Parcurse câțiva pași în lungul tezaurului, se opri și ciocăni în ușa uneia dintre cutiile de oțel. Asta aparține mamei soacre, explică ironic.

Pe peretele frontal se puteau citi literele F.A.G., fiindcă d-na Gradling avea prenumele de Freda Ann.

— Soția mea vrea să scoată mâine ceva de aici, ceva care-i va da mult de furcă *Vrăjitorului*.

— Dar acum, la treabă, spuse unul dintre însoțitorii săi. Trebuie să ne grăbim să adunăm banii.

Cei trei spărgători aveau paltoane pe ei și buzunarele lor se umplură rapid. La fel se întâmplă și cu gențile.

Trebuie remarcat că-și cunoșteau meseria. Banii dispăreau la fel de repede cum erau scoși din cutiile de oțel.

— Bun, și acum să-l legăm pe paznic, zise Leppold și scoase o frânghie subțire și trainică dintr-un buzunar.

Dar când se uitară în jur, constatară că bărbosul nu mai era în încăpere. Îl văzură de cealaltă parte a grilajului cel mare. Lângă el se afla o casetă neagră, deschisă, și omul examina un negativ pe care-l ridicase spre corpul de iluminat din plafon.

— Cine a închis grilajul? întrebă Leppold.

Paznicul se răsuci.

— Eu. Ați lăsat cheia în broasca ușii și asta a fost foarte imprudent din partea dvs.

Deschideți repede, replică Leppold. Avea în mână trusa cu sculele cu care deschisera primul grilaj și cu care operaseră și la cutiile-depozit.

Deodată mâna paznicului trecu printre zăbrelele grilajului și gura unui pistol se aținti asupra pieptului d-lui Leppold.

— Dați-mi imediat sculele!

Dl. Leppold fu atât de surprins încât se execută fără o vorbă.

— Și dacă vreunul dintre dvs. vrea să extragă vreo pocnitoare din buzunar, spuse paznicul liniștit, este un om mort încă înainte de-a reuși să-și miște mâna!

— Dar la dracu' — cine sunteți? întrebă Leppold tulburat.

— Henry Arthur Milton, dar mi se mai spune și *Vrăjitorul*. Paznicul autentic se găsește legat fedeleș în biroul directorului. N-aveți decât să spuneți poliției că dvs. l-ați legat. De câteva zile l-am supravegheat îndeaproape și mă aflu în camera de alături, când ați stabilit cu el datele micii aventuri din seara asta. Când a auzit cu o oră mai devreme semnalul convenit, s-a mirat oarecum. Vări negativul în buzunar. Și transmiteți din parte-mi salutări soacrei dvs., mai spuse el, în vreme ce, prudent, începu să pășească de-a-ndăratelea prin gang.

8. CIZMARUL ÎNDATORITOR

În Londra trăiau cei doi frați Pelcher, care într-o anume direcție erau specialiști — chiar dacă nimeni nu le atribuia acest titlu. Poliția le spunea doar: *Cei Doi*. Persoanele atacate și jefuite de acest duo redutabil — în funcție de temperamentul fiecăreia din ele — le găsiseră însă cu totul alte denumiri.

Marlow Joyner era ultima dintre victimele lor. Întins pe patul spitalului, cu capul înfășurat complet în bandaje, îi povesti oftând și gemând inspectorului șef Bliss ce pășise cu ei. Mai erau prezenți doi înalți funcționari de poliție și doi stenografi care înregistrau depozițiile bărbatului grav rănit.

Medicii nu prea credeau că va scăpa. Din fericire, n-avură dreptate, chiar dacă, într-adevăr, timp de-o săptămână, se găsi suspendat între viață și moarte.

Bliss luă stenograma la Scotland Yard.

— Nu știu care caz ar trebui să-l prelucreze în continuare: *Cei Doi* sau *Vrăjitorul*. Oricum *Vrăjitorul* ar însemna o pierdere mai mare pentru societatea omenească.

— Poate *Cei Doi* sunt identici cu *Vrăjitorul*, fu de părere Inspectorul Mander.

Bliss îi aruncă o privire tăioasă:

— Henry Arthur Milton a apărut până acum într-o grămadă de travestiuri și de roluri, dar nu-mi aduc aminte că și-a multiplicat vreodată personalitatea. Cred că doar un bețiv incurabil l-o fi văzut până acum în dublu exemplar.

Ceea ce Scotland Yard-ul nu știa, îi era foarte bine cunoscut *Vrăjitorului*, care îi urmărise și-i identificase pe *Cei Doi* grație cercetărilor sale neobosite și relațiilor sale cu lumea interlopă. Locuiau într-o suburbie și își petreceau timpul liber cultivând trandafiri.

De cinci săptămâni căuta material doveditor, care ar fi putut convinge justiția, dar nu fu chip să-l obțină, așa că în cele din urmă se hotărî — ca de atâtea ori — să rezolve personal cazul.

Într-una dintre dimineți, foarte devreme, frații cu pricina fură găsiți în strada pe care locuiau, într-o stare foarte critică și transportați la spital.

Fuseseră tot așa de „aranjați” ca și victimele lor și trebuiră să treacă opt săptămâni până când unul dintre ei începu să se însănătoșească. Nu dădură poliției informații prea amănunțite, ci spuseră doar că au fost atacați de o ceată de huligani. Nici unul dintre ei nu aminti de persoana ce-i sunase la telefon.

— Cred că ați auzit despre mine — eu sunt *Vrăjitorul* și faptele dvs. mă supără de multă vreme...

Și în timp ce încă se mai sfătuiau care ar fi cea mai bună modalitate de a scăpa de acest individ, unul dintre ei se prăbuși fulgerat la pământ. Celălalt sări să-l ajute, dar și el avu parte de o lovitură îngrozitoare, astfel încât se năruî îndată leșinat. Când își reveni, se afla culcat într-un pat și fratele lui în cel de alături.

În cele din urmă li se dădu voie să părăsească spitalul și încercară să pună la cale o răzbunare.

— Punând cap la cap toate lucrurile pe oare le știm, Harry, ar trebui să fim în stare să prindem pasărea asta ciudată!

Într-o cafenea aleasă din Viena, Kelly Richfield trase asupra bărbatului pe care-l ura mai tare decât holera. Primul glonț nu nimeri, cel de-al doilea însă, da. Străinul ripostă și Kelly căzu la pământ cu umărul sfârtecat.

Avea obiceiul să-și bată prietena, ori de câte ori simțea că trebuie s-o facă. Locuia împreună cu ea într-o casă selectă, dar fusese atât de imprudent încât să lase deschisă ușa apartamentului în momentul în care se năpustise asupra femeii. Domnul care locuia dedesubt intră astfel nestingherit. Ce îi făcuse lui Kelly, nu se află exact, dar prietenii d-lui Richfield mai avură mult timp ce discuta.

Kelly explică rănilile sale în fel și chip. O dată povesti că o mașină îl accidentase, altă dată că s-ar fi împiedicat și s-a izbit de un stâlp de iluminat și, în fine, că ar fi căzut de pe un cal! Și afirmațiile sale cele mai imposibile fură atestate de fiecare dată de Carmen Flora, care ar fi avut de fapt toate motivele să se despartă de ei.

Ba chiar și schimbul de focuri din cafenea o înfuriase și mai tare decât pe el, și-n vreme ce Kelly se afla la spital, rănit, ea începu să-l caute pe bărbatul care îndrăznise să tragă în prietenul ei.

Dar Henry Arthur Milton știa că și alții îl pândeau. Într-o cafenea vieneză nu poți să tragi cu pistolul fără a atrage atenția poliției. Astfel că își mută scena activității sale la Berlin. Totuși, patru luni mai târziu o întâlni în hotelul său londonez pe Carmen Flora, și ea-l recunoscuse. Femeia nu spuse nimic, dar fulgerele din ochii ei o trădă. *Vrăjitorul* se duse la camera lui, își împachetă valizele, sună și ceru nota de plată; după o jumătate de oră părăsi hotelul.

El nu prea credea în întâmplări — convenabile sau nu — și nu-și scuza în nici un fel insuccesele.

— Tot îl prind eu pe individ, de-ar fi să aștept și cincizeci de ani, spuse Kelly.

La Scotland Yard, Kelly se bucura de un renume foarte prost. De fapt era un hoț, dublat de-un șantajist. Cu ajutorul prietenei, pe care o dădea drept soția sa, izbutise să pună mâna pe mari sume. El extorca bani mai cu seamă de la domni tineri, întrucât Carmen Flora era frumoasă și știa să fie foarte, foarte drăguță cu cine trebuia.

Bliss auzise despre sosirea lui Kelly și trimise îndată un ofițer de poliție care trebuia să se informeze dacă omul avea de gând să stea mult timp la Londra.

— Am cetățenia britanică și nu mă puteți expulza, spuse Kelly nervos. Sunt la Londra pentru niște probleme personale.

— Da, putem cel mult să vă vâram în închisoare, ripostă ofițerul amabil, dar asta bineînțeles că n-o să vă convină. Dar ajungeți acolo sigur, dacă începeți iar să dați seratele acelea mici și drăguțe, la care obișnuieți să invitați tineri avuți...

Kelly avea conștiința încărcată, fiindcă doar cu o seară în urmă avusese ca musafir pe feciorul unui milionar. Aproape toți fiii milionarilor nu dispun de bani, dar părinții lor bogați plătesc orice sumă, pentru a menține nepătat numele familiei.

— Dacă sunteți invidios pe faptul că am invitați din lumea bună... începu el.

Dar ofițerul lăsa deodată politețea la o parte.

— Ia ridicăți mâinile. Vreau să văd dacă nu cumva aveți un pistol asupra dvs.

Kelly se supuse, fiindcă își ascunsese foarte bine Browning-ul.

Când Bliss primi raportul, fu vădit interesat.

— Tocmai am primit o comunicare din partea poliției de la Viena. O persoană a tras acolo asupra lui Kelly, și colegul meu austriac este de părere că ar fi fost vorba despre *Vrăjitor*. Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că Milton se găsește acum în mod cert la Londra.

Trimise după Mander, care apărură imediat.

— Poate reușim să ajungem la *Vrăjitor* prin acest Kelly. Și-ar mai fi de rezolvat și-o altă chestiune. Vi-i mai amintiți pe cei doi frați Pelcher, care au fost internați acum șase săptămâni în spitalul din Lewisham cu răni grave?

Mander își amintea foarte bine.

— Ambii să fie ținuți sub observație. Asta nu înseamnă neapărat că ei sunt *Cei Doi*, dar anumite informații m-au făcut să am destule suspiciuni în privința lor. Dacă ei sunt într-adevăr *Cei Doi*, atunci și accidentul lor poate fi pus pe seama *Vrăjitorului*.

— Dar sunt niște persoane foarte onorabile. Ambii lucrează în *City*⁹ replică Mander.

---

⁹ The City — centrul comercial al Londrei.

— Asta nu înseamnă că sunt neapărat onorabili.

Kelly era o persoană destul de bogată. Putea să-și permită să locuiască într-unul din cele mai scumpe hoteluri și avea posibilitatea să angajeze și detectivi particulari care să-l caute pe adversarul său, pe care îl ura atât de mult. Partenera lui avea numeroase bijuterii, dar încolo, era foarte circumspect față de ea, ba uneori chiar zgârcit. Când călătoreau pe Continent, atunci ea voiaja întotdeauna la clasa doua, spre deosebire de el care folosea clasa întâi.

Vanitatea lui cerea însă ca „soția” lui să poarte bijuterii minunate. În timpul acestor drumuri, colierele, brățările, inelele și broșele erau vârate într-un soi de brâu, cu care Kelly se încingea direct pe corp. În fiecare seară, înainte de cină, ea primea giuvaerurile, dar trebuia să i le restituie înainte de culcare.

Într-o seară, tocmai voia să-i înmâneze Florei podoabele, când chelnerul, care îi servea deseori în cameră, le bătu în ușa și anunță că un domn dorește să-i vorbească d-lui Ritchfield. Kelly se temea de detectivi și întrebă cum arată domnul. Se simți mai ușurat, când află că este o persoană ceva mai în vârstă.

„Domn” era o denumire oarecum exagerată. Vizitatorul era cărunț, purta un costum jerpelit și ochelari, și afirma că este cizmar. Făcea impresia unui om nervos, și nu vru să vorbească înainte ca dl. Ritchfield s-o trimită pe Carmen Flora în camera cealaltă.

— Aș vrea să vă povestesc ceva despre bărbatul căruia i-am închiriat o cameră, începu el apoi agitat. Sigur că n-ar trebui să mă ocup de lucruri ce nu mă privesc, dar după ce trăiești douăzeci și cinci de ani într-o casă, după ce te descurci cu chiu cu vai, după ce ajungi să nu fii dator nimănui nici măcar un *shilling*¹⁰, să ai un asemenea chiriaș...

Povesti că individul locuia de trei săptămâni la el, că era liniștit și că ieșea numai seara. Dar treaba asta era în regulă, fiindcă era, așa cum spunea, angajat ca paznic de noapte.

---

¹⁰ Shilling — monedă englezească de argint, egală cu a două zecea parte din lira sterlină — 12 penny.

— Dar am o bănuială în privința lui, continuă cizmarul care se numea Hays. Când a plecat aseară, am deschis ușa de la camera lui și am găsit pe masă planuri ale acestui hotel. Vârî mâna în buzunar, scoase o hârtie mare și-o întinse în fața lui. Vedeți, aici e, spuse el, și arată notația „Camera lui Kelly”. Puțin mai încolo se vedea un semn în forma lui „X” și observația „Aici se păstrează bijuteriile femeii”.

Kelly privi planul mai atent și rămase surprins. „X”-ul fusese marcat exact acolo unde într-adevăr se găsea cufărul-dulap în care închidea peste zi bijuteriile.

— Mi-am zis, începui dl. Hays, că bărbatul acesta trebuie să fie un spărgător și că datoria mea este să vă previn.

— Dar cum arată? întrebă Kelly într-o doară.

Dl. Hays descrie amănunțit individul și Kelly nu mai avu nici un dubiu asupra identității spărgătorului. Află că în afară de cizmar și de acest chiriaș, nu mai locuia nimeni în casă.

— Ce-ar fi dacă m-ați lăsa să pătrund într-una din seri în camera lui, după ce-a plecat? întrebă el gânditor.

Dl. Hays șovăi și spuse apoi ceva despre poliție...

— A, poliția nu contează, replică dl. Ritchfield și scoase câteva bancnote din buzunar.

În dimineața următoare, Carmen Flora primi din partea lui următoarele instrucțiuni:

— Pleci imediat la Viena și mă aștepți acolo. După o zi sau două, vin și eu.

— Ce mai ai de gând? întrebă ea.

Oricum, se obișnuise de mult cu asemenea voiajuri neașteptate.

El îi dădu un răspuns ordinar, așa că se lăsă păgubașă.

După-amiază Kelly achită nota de plată la hotel. Carmen Flora luase cu ea tot bagajul, așa că nimic nu-l mai împiedica acum să viziteze casa cizmarului.

Dar Kelly nu era singurul care cu o seară mai înainte avusese parte de o vizită. Frații Pelcher tocmai jucau o partidă de domino în frumoasa lor cameră de zi, când fu anunțat deodată dl. Hays.

— Dar ce s-a mai întâmplat? Harry, tu cunoști vreun domn Hays?

Nici fratele lui nu era mai informat.

Imediat după asta, bătrânul cizmar intră.

— Nu este treaba mea să-mi vâr nasul în problemele altora, spuse el. Sunt un cetățean onorabil ca și dumneavoastră, însă am citit ziarele și am înțeles câte ceva...

Făcu o pauză, dar cei doi frați nu reacționară decât privindu-l neprietenos.

— Dumneavoastră sunteți domnii care într-o seară au fost doborâți în strada, nu? Am citit despre asta și am păstrat articolul. Și, ciudat, chiriașul meu, care a citit și el articolul. Văzând că decupez porțiunea respectivă din ziar, m-a întrebat râzând: „Da’ de ce faceți treaba asta?” I-am zis că de obicei strâng astfel de informații. „Păcat, a spus el apoi, că n-au povestit poliției cine i-a aranjat de fapt așa. *Vrăjitorul* le-a făcut-o!”

Cei doi frați îl priviră surprinși.

— A mai spus și altceva? întrebă Harry.

Cizmarul își freacă bărbia nerasă.

— Da, și asta-i și pricina pentru care am vrut de fapt să vorbesc cu dvs. înainte de a ieși din cameră, a adăugat: Cei Doi trebuiau lichidați definitiv. În zilele următoare o să mă ocup de ei.

Mai răspunse și altor întrebări, descriindu-le mai exact chiriașul și dându-le destule alte detalii în legătură cu el. Frații se priviră uluiți.

— Dacă v-am da câteva lire, îi propuse Harry, v-ați putea duce mâine seară la cinema și ne-ați putea lăsa nouă una din cheile locuinței dvs. Ați spus că rămâne acasă până la ora zece, nu?

— Până la unsprezece, corectă Hays.

Cizmarul vâri în buzunar cinci lire și puse în schimb cheia pe masă. Kelly plătise o sumă de două ori mai mare pentru alta, identică...

— Dacă după aceea îl lăsăm acolo, atunci bătrânul reclamă sigur poliției chestiunea. N-avem decât să vizităm în liniște casa, apoi îl ducem undeva; în felul acesta evităm vâlva și nimeni nu ne poate acuza de ceva.

Rămase stabilit astfel și mai hotărâră să fure o mașină, ceea ce le și reuși în seara următoare. Autoturismul aparținea unui medic, care fusese chemat la un pacient, și cei doi rulară mulțumiți spre casa în care sperau să-l întâlnească pe *Vrăjitor*.

Era o clădire mică, în fața căreia se afla o grădiniță — dacă vreun curios ar fi scotocit în tufele ei, ar fi găsit un carton pe care scria că imobilul era de închiriat.

Cizmarul îl aruncase acolo cu o săptămână în urmă, când luase casa în stăpânire. Pentru mobilă cheltuisese foarte puțin, iar în hol nu se afla decât un mic covor.

— Este vorba de camera de la etaj, la dreapta de scară, spuse Harry în șoaptă, când descuiară ușa.

— Ți-ai pus galoșii?

Celălalt dădu din cap afirmativ.

Intrară și încuiară imediat după ei. Harry urcă primul și rămase în fața ușii care-i interesa. Trebuia să fie cineva înăuntru, fiindcă se auzeau ușoare zgomote. Scoase de la brâu matracă, rânji și apăsă pe clanță.

— Cine-i? întrebă o voce din interior.

Ghinionul cel mare al bărbatului din încăpere fu că se distingeau clar pe fundalul ferestrei. Se auzi o împușcătură, dar înainte ca străinul să mai poată trage a doua oară, bastonul de cauciuc își făcu datoria.

În apropiere de Burlington Gardens, doi bărbați coborâră dintr-o mașină, și fiecare o luă în câte o direcție.

După câțva timp, un polițist care-și făcea rondul descoperi limuzina, constată că farurile sunt aprinse și își notă în carnețel ora. Când ajunse a doua oară acolo, mașina se găsea în aceeași situație.

Burlington Gardens nu-i un loc de parcare și nici în apropiere nu se găsesc restaurante sau hoteluri care ar putea explica prezența mașinii... Își notă acum și numărul mașinii și așteptă ca proprietarul să revină. La miezul nopții sosi schimbul, așa că-i spuse colegului ceea ce observase.

La ora două, tot nu se prezentase nimeni

Puțin timp după ora trei, își făcu apariția ofițerul căruia i se raportase cazul, și deschise ușa. Pe podeaua mașinii se afla ghemuită o persoană.

Nenorocitul mai trăia încă, dar chipul lui era mutilat. Kelly fusese prelucrat înfiorător cu bastonul de cauciuc, și, într-un târziu, reuși să articuleze următoarele:

— Doi bărbați... au găsit brâul cu bijuteriile... au luat și ceasul cu lanț de aur... și o mie opt sute de lire...

Cei doi frați care se despărțiseră la Burlington Gardens se întâlniră iarăși acasă.

— Pariez că multă vreme individul nu va mai fi în stare să fumeze.

— Crezi că va muri?

— Nu, dar e de ajuns și atât. Ne-am revanșat, nu? Sunt curios ce are în brâul ăsta — cred că briliante. Dar mai întâi să vedem câți bani avea individul... Scoase din buzunar un teanc mare de bancnote și-l puse pe masă.

În aceeași clipă, o ușă laterală se deschise și câțiva funcționari ai poliției își făcură apariția.

— Tâlhăria cu folosirea violenței reprezintă unul dintre delictele cele mai grave care pot să existe, spuse judecătorul, când pronunță verdictul în privința cazului în care fuseseră implicați cei doi, care ascultau acum distruși. Victima voastră zace încă în spital și cu toate că omul are un renume prost și există destule dubii în ce privește proveniența briliantelor, societatea omenească trebuie protejată de astfel de încălcări ale legalității. Sunteți condamnați la trei ani de temniță!

Poate, totuși, cel mai surprinzător lucru a fost că nimeni — nici procurorul, nici Kelly și nici frații Pelcher nu amintiră de *Vrăjitor*, care de fapt pusese totul la cale...

9. INSPECTORUL MANDER ESTE TRIMIS ACOLO UNDE I-E LOCUL

Reprezentanții conducerii poliției erau foarte atenți în privința toasturilor rostite de funcționari în calitatea lor oficială, și cei de sus nu vedeau cu ochi buni nici atunci când aceștia, în timpul liber, dădeau prea multe detalii despre problemele de serviciu. Cu atât mai puțin erau îngăduite critici deschise la adresa superiorilor și — hotărât lucru — inspectorul Mander mersese prea departe, atunci când aminti despre *Vrăjitor*, închinând un pahar în cinstea doamnelor cu ocazia unui banchet al poliției.

Dacă Bliss l-ar fi disprețuit atât de tare cum se credea, ar fi avut acum prilejul să-i frângă gâtul. Oricum, Mander fu chemat la una din mărimile Scotland Yard-ului și trebui să rabde un perdaf extrem de neplăcut.

La trei zile după ce toastul lui Mander fu publicat într-o foaie de divertisment, Bliss primi o scrisoare din partea *Vrăjitorului*.

Acest Mander mă calcă pe nervi, și din cauza asta îl voi trimite acolo unde i-e locul. Astfel de nerozi au, în ciuda prostiei lor, un noroc extraordinar și asta o consider da-a dreptul inechitabil. Vă rog să-i transmiteți din parte-mi că-l voi înhăța încă mai-nainte de sfârșitul săptămânii.

Bliss își chemă subordonatul.

— Citiți asta, spuse el scurt.

Mander citi rândurile și se strădui să zâmbească, dar inspectorul șef știa că omul joacă teatru.

— Până acum nu v-a amenințat, nu?

Mander râse, clar râsul nu suna deloc convingător.

— Nu mă interesează asemenea ineptii! Am mai fost eu amenințat de alții, dar...

— Da, dar nu de talia *Vrăjitorului*.

Mander începu să se neliniștească.

— Da, e adevărat, *Vrăjitorul* n-a făcut-o încă, dar... și totuși nu-mi pasă... Deodată, o expresie de încredere se instală iarăși pe figura lui. Doar vedeți că individului i-e teamă de mine...

— Iertați-mă, dar mă bufnește râsul! *Vrăjitorului* i-e teamă de dvs.? Ia spuneți-mi, de care problemă vă ocupați acum?

Domnul Mander tocmai avea misiunea de-a elucida niște furturi de mașini. Reușise să dea de urmele unei organizații, care de fapt nu putea fi făcută propriu-zis responsabilă de aceste furturi, dar care făcea oficiul de a tăinui marfa. Bliss ascultă relatarea inspectorului și dădu din cap.

— Mă rog, asta înseamnă că sunteți în siguranță. De același caz se ocupă și sergentul Crampton, și ăsta este un tip inteligent, în linii mari.

Mander se supără.

— Ducele de Kyle..., începu el, dar Bliss îl întrerupse iar.

— Ducele de Kyle este o mare autoritate în materie de creșterea suinelor, dar încolo nu se pricepe la nimic. Da, am citit și eu scrisoarea pe care a adresat-o MONITORULUI și în care s-a exprimat atât de laudativ vizavi de toastul rostit de dvs. Aproape că v-ați pierdut pâinea din cauza asta. Dar ducele nu cunoaște mai nimic despre *Vrăjitor*.

Aristocratul aparținea acelei categorii de oameni care n-au ce face. Din cauza asta se hotărâse să se ocupe de creșterea porcilor. Cum și-n felul acesta tot mai avea un excedent de timp, plictisindu-se, scria deseori ziarelor. Amintise și despre *Vrăjitor* în producțiile sale, și emisese tot felul de ipoteze năstrușnice cu privire la modalitatea de-al prinde pe acesta. Bliss citise toate aiurelile acelea și se temea pentru siguranța ducelui.

În seara aceleiași zile, Mander se găsea la circumscripția de poliție din Notting Dale, pentru a-și continua cercetările cu privire la furturile de mașini. Tocmai când vru să părăsească sediul postului, o limuzină luxoasă opri în fața intrării și o doamnă în rochie de seară coborî. Avea părul blond și era foarte frumoasă. Pe degetele ei străluceau mai multe inele cu diamante, dar mai purta și alte bijuterii.

— Îmi puteți spune unde-l pot găsi pe inspectorul Mander? întrebă ea.

Mander, care era foarte receptiv la farmecul feminin, își scoase îndată pălăria.

— O, chiar dvs. sunteți? Dl. Bliss mi-a spus că sunteți aici.

— Pot face ceva pentru dvs.?

Puțin agitată, ea confirmă.

— Am venit din cauza limuzinei mele, care mi-a fost furată în după-amiaza asta, în răstimpul când făceam cumpărături în Bond Street. Cineva a reușit să ademenească șoferul... dar nu este atât paguba ce-o reprezintă pierderea automobilului, cât... Aș dori să discut confidențial cu dvs. Puteți să mă însoțiți în Berkeley Square?

Mander dădu asistentului său câteva instrucțiuni și, urmând-o pe doamnă, se sui în limuzina superbă.

Ea tăcu o vreme.

— De fapt nu e vorba de mașină, începu ea în cele din urmă. Prostește, mi-am lăsat în ea geanta mea, în care am niște scrisori

pe care doresc să le recuperez cu orice preț. Pot fi deschisă cu dvs.?

— Dar bineînțeles, răspunse Mander fericit. Apropierea acestei femei frumoase îl ametea.

— Ducele și cu mine nu ne înțelegem foarte bine, dar orișicât, nu s-a pus încă niciodată problema divorțului. Pentru mine ar însemna un mare rău, dacă scrisorile acestea ajung în mâini străine. E posibil ca vreo persoană din lumea interlopă să-mi propună un târg cu ele?

Mander zâmbi.

— Așa ceva se poate citi prin romane polițiste, iar uneori se mai întâmplă și în realitate. Scrisorile au un conținut compromițător?

— Da, provin de la un tânăr — vărul meu. Vai, e îngrozitor! Ea-și frânse disperată mâinile.

— Voi încerca să le recuperez, Excelență, se oferi Mander amabil. Nu știa cu care ducese are de-a face, fiindcă rareori venea în contact cu persoane din înalta aristocrație.

Ea scoase dintr-o poșetă micuță o tabacheră încrustată cu pietre scumpe. Diamantele cu care era ornată monograma, sclipiră.

— Vă rog să serviți.

Mander luă o țigară și, politicos, aprinse un chibrit. Ea apăsă pe un buton și acționă microfonul care se afla montat lateral. Șoferul își înclină capul pentru a recepționa mesajul.

— Să dăm câteva ture cu mașina, înainte de a reveni în Berkeley Square.

Când inspectorul îi întinse chibritul, văzu pe tabacheră coroana ducală și un „K” — acum era lămurit. Avea de-a face cu ducesa de Kyle.

— Groaznic că Bertie e atât de indiscret! În scrisorile sale...

Mander, care se instalase comod în colțul mașinii, adormi dintr-o dată.

Sunetul strident al telefonului tulbură somnul lui Bliss. Trebui să treacă în camera rece de alături.

Chiar și detectivii celebri și aureolați de succese, nu sunt în definitiv decât niște oameni și se supără atunci când sunt smulși din pat, dimineața la ora trei și jumătate.

— Mander? Dar de unde să știu ceva despre Mander? Sunați acasă la el!

— Dar acasă nu e. Nu l-am văzut de când a plecat cu doamna.

Interesul inspectorului șef se trezi brusc.

— Despre ce doamnă vorbiți?

Funcționarul îi relatează despre limuzina elegantă, care se opriese în fața postului de poliție din Notting Dale.

— Este automobilul ducelui de Kyle, spuse sergentul Crampton. L-am găsit abandonat în Hampstead Heath. A fost furat din garajul ducelui.

— Ați cercetat mașina?

— Desigur. Am dat și de un important punct de sprijin — cartea de vizită a unei doamne, pe care sunt scrise cu creionul câteva cuvinte.

— Veniți imediat cu mașina, să mă luați, spuse Bliss, iar când acesta își făcu apariția, polițistul aștepta deja în stradă. La lumina farurilor se uită îndeaproape la cartea de vizită. Un scris feminin așternuse cuvintele: „The Leek, întâi stânga, apoi dreapta — Stillman”.

— Dar ia uitați-vă aici, spuse sergentul.

Aprinse lumina în limuzina capitonată cu pluș gri-deschis. Covorașul de pe jos era de aceeași culoare, dar în apropiere de portiera din stânga se vedea o pată mare și roșie — la fel și în locul unde probabil se sprijinise capul călătorului.

— Este sânge, declară Crampton. Am fost și eu de față când a plecat mașina, iar acesta e locul unde ședea inspectorul Mander. Poate s-o confirme și inspectorul șef al circumscripției.

— Ce înseamnă „The Leek”? Există pe-aici un asemenea loc? Sergentul clătină capul.

— Nu. Stillman este numele unui tip care se ocupă cu misitia de case. Locuiește în Shardeloes Road. Am trimis deja un polițist, ca să-l scoale.

Mașina îi duse în Shardeloes Road, unde găsiră un domn între două vârste, foarte somnoros.

— The Leek este numele unei case în care deocamdată nu stă nimeni. Se află la marginea unor terenuri virane.

Luă cartea de vizită, o privi, apoi dădu din cap, afirmativ.

— Da, e în regulă. O doamnă a vrut să vadă casa și i-am explicat încotro s-o ia. Asta e scrisul dactilografei mele.

— Aveți cheile imobilului?

— Da, sunt în birou. Dacă vreți să așteptați o clipă, vin și eu.

Îl însoțiră la birou și plecară apoi cu toții la locul respectiv. Când ajunseră, dl. Stillman le spuse să oprească, și detectivii săriră din mașină.

Casa cea mică, străjuită de un zid înconjurător înalt, făcea o impresie sumbră. Printr-o poartă din șipci, intrară în grădină. Sergentul Crampton, care lumina cu lanterna sa de buzunar mergea în față. Dintr-o dată se opri.

— Ia uitați-vă aici, spuse el.

Pe dalele de piatră ce acopereau drumul, se vedeau mai multe pete roșii, care mai erau încă umede. Pe măsură ce înaintau, găseau continuu alte urme. Ușa casei era pe jumătate deschisă.

Bliss intră împreună cu Crampton și luminară pereții cu lanterna. Și aici se găseau peste tot urme de sânge — atât pe podea cât și pe pereți!

Mai ales o cameră de la etaj arăta oribil. Nu găsiră vreun mort acolo, dar era evident că aici avusese loc o luptă. Unul dintre pereți era stropit cu sânge de sus până jos, iar în apropierea ușii descoperiră amprenta unei mânuși mănjită și ea cu sânge.

Când părăsiră casa, tocmai se oprise acolo încă o mașină. Din ea coborî un domn și Crampton se duse spre el. Curând reveni cu informația că era vorba despre dl. Whistle, secretarul particular al ducelui de Kyle.

— A trebuit să telegrafiez în legătură cu mașina care s-a furat Excelenței sale. Ducele este foarte agitat, fiindcă a avut de-a face cu *Vrăjitorul* aseară!

— Unde anume? întrebă Bliss repede.

— La Claire Farm — în apropiere de Seven Oaks. Ducele are acolo o mare crescătorie de porci, explică secretarul. Se hotărâse deja să se culce, când cineva a bătut la geamul cabinetului de lucru. Când a deschis, a văzut în fața lui un străin cu niște trăsături respingătoare. Individul era înarmat și a amenințat-o pe Excelența sa. A spus că-l va aduce pe dl. Mander, care va înopta acolo. A mai adăugat apoi că, a doua zi dimineața vor fi găsiți ambii „aranjați” în același hal.

— Și n-a anunțat poliția?

— Nu. Ducele este foarte curajos. Curios este și că am ajuns acolo, chiar în momentul când voia să vă cheme; mi-a spus că a hotărât să rămână treaz toată noaptea, și că și-a pregătit la îndemână câteva pistoale încărcate.

Inspectorul șef se mai informă și asupra poziției exacte a fermei:

— Puteți să-i telefonați ducelui, că vom ajunge cât se poate de repede la dânsul după ce vom termina aici. Mă interesează să cercetez și drumul care duce spre fermă.

După ce secretarul plecă, Bliss continuă să caute sistematic alte puncte de sprijin și reuși într-adevăr la cincizeci de pași de casă, să facă o descoperire. Găsi acolo o bucată mare de pânză năclăită de sânge și aruncată între niște pietre. Din acest loc, o dâră neîntreruptă de sânge ducea de-a curmezișul câmpului spre un iaz.

Bliss constată că în apropierea apei se afla și locul unde fusese găsită mașina, ceea ce îl miră destul de tare. Dacă Mander fusese eliminat, atunci de ce făptașul nu se debarasase de cadavrul său, ci-l transportase mai întâi în casă?

Dar acesta nu era singurul fapt care-l uimi.

Polițiștii cercetară iazul cu prăjini, dar locul către care ducea dâra de sânge, era foarte adânc. Bliss dispuse să se ridice stavila pentru evacuarea apei din lac, dar nu mai rămase să vadă rezultatul.

Zece minute mai târziu, mașina poliției gonia peste marele pod Westminster Bridge, îndreptându-se spre sud.

Zorii se iviră, înainte ca detectivii să ajungă la Clare Farm. Găsiră destul de greu crescătoria, și Bliss regretă că nu luaseră cu ei și pe secretarul ducelui. Dar în cele din urmă ajunseră. Pe drumul îngust care ducea spre centrul fermei, dădură de trei oameni care scotoceau printre tufe, căutând după toate aparențele ceva. Bliss îi spuse șoferului să oprească, și unul dintre muncitori, care părea șeful, i se adresă:

— Sunteți de la poliție? Da' repede ați mai venit — de-abia acu' un sfert de oră l-am sunat pe șeful de post!

— Scotland Yard! Ce se întâmplă?

— Ce se întâmplă? A fost furată „Mândria Kent-ului!” strigă omul.

— Da ce-i asta „Mândria Kent-ului?”

— Este un porc medaliat — campionul întregului comitat. La fiecare expoziție a luat premiul întâi. Doamne, ce bine ar fi dacă l-am găsi. Când va afla ducele, va face un război strașnic.

— Dar când ați descoperit dispariția?

— Aseară. După-amiază porcul era încă în padoc: singur n-avea cum să iasă de acolo. Vreun nemernic din sat trebuie să-l fi furat. Dacă-l prindem pe ticălos, va fi vai și amar de el! Nu vrem ca îngrijitorii înfuriați să-l linșeze.

— Dar unde-i ducele?

— Ducele? În Scoția.

— În Scoția?

— Bineînțeles, replică omul nerăbdător. Ieri am primit o scrisoare din partea lui, de fapt nu direct de la el, ci din partea secretarei sale, d-ra Erford.

Inspectorul șef Bliss nu-și trăda în nici un fel stupoarea.

— Dar secretarul ducelui nu-i un oarecare domn Whistle?

Șeful de echipă n-auzise niciodată despre vreun domn cu acest nume!

Bliss regretă acum și mai mult, că nu-l luase cu el și pe secretar.

— Unde se află grajdurile astea? întrebă el.

„Grajd” sau „cocină” nu erau denumiri ce se potriveau pentru construcția în care era adăpostit porcul. Mulți dintre muncitorii agricoli ai ducelui puteau să invidieze făptura pentru această locuință. Era un fel de casă joasă, dar în față se afla un padoc mare care-i asigura destul spațiu pentru plimbat. Grilajul metalic al porții era deschis, și omul le explica polițiștilor cât de greu putea fi scos porcul de acolo.

— Probabil că s-a întâmplat seara foarte târziu. Diferite persoane au văzut un autocamion mare pe șosea...

— Dar ce-i asta? Bliss se aplecă și ridică o cutie mică de tablă, în care se mai găsea ceva dintr-o substanță brună, vâscoasă. Ați mai văzut așa ceva pe aici?

Omul scutură din cap.

Pe o etichetă micuță scria: „ATENȚIE OTRAVĂ!”

— *Vrăjitorul* se gândește într-adevăr la toate, spuse Bliss amărât, recunoscând scrisul lui Henry Arthur Milton. Trebuie analizat conținutul cutiei. Probabil că „premiantului” îi plăceau

dulciurile? Mi-am închipuit. Pare a fi sirop sau ceva asemănător. Acum știu și de ce porcul n-a făcut gălăgie când a fost furat. Dar acolo, în spate, ce-i? Întinse mâna și arată un șir de construcții, care aveau fiecare câte un mic țarc în față.

— Acolo adăpostim purceii.

Țarcurile mișunau, deoarece micuții tocmai erau furajați.

În fața celui de-al doilea coteț inspectorul șef se opri, fiindcă într-un colț zări resturile unei pălării de păslă.

— Aș vrea să examinez mai îndeaproape padocul și cotețul, spuse el și deschise porțița. Purceii se împrăștiară în toate părțile, dar evitară totuși o direcție — și anune pe cea a cotețului care-i adăpostea peste noapte. Unul sau doi dintre ei se apropiară totuși de ușă, dar o luară îndată la goană.

Aplecându-se, Bliss reuși să pătrundă în coteț. Într-un colț, Mander zăcea legat, ba mai avea și un căluș în gură.

— Veniți încoace, strigă inspectorul șef, și polițiștii care-l însoțiseră se grăbiră să-l ajute.

Trecu totuși câțva timp până reușiră să desfacă nodurile meșteșugite ale legăturilor și dl. Mander se ridică buimăcit — i se dădu o gură de coniac pentru a-l ajuta să se refacă.

Nu reuși să explice mai nimic — își amintea doar că însoțise o doamnă frumoasă și că la un moment dat, cineva îl cărase în spate. Când se trezise, era înconjurat de o mulțime de purcei care se holbau la el, fiindcă pătrunsesse în dormitorul lor...

— Oare nu-i ciudat? spuse Bliss reflexiv. *Vrăjitorul* ne-a scris doar că vrea să vă trimită acolo unde vi-e locul. N-aș vrea să fiu atât de nepoliticos încât să-i dau dreptate, dar...

— Doamna a fost una din cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată...

— Da, și eu am mai întâlnit-o pe Cora Ann Milton¹¹, dar nu știam că se află iarăși în Anglia. Cred că în cursul nopții a părăsit țara.

Un servitor al casei alerga către ei.

— Dl. inspector șef este chemat la telefon!

Bliss făcu o mișcare de lehamite.

— Știu ce mi se va spună. Oamenii au scos probabil din micul eleșteu din Hampstead „Fala Kent-ului”. Mi-am dat seama

---

¹¹ Soția lui Kerry Arthur Milton „Vrăjitorul”

- VRĂJITORUL -

imediat că nu era sânge omenesc, și știu și unde a fost sacrificat nefericitul animal...